

AVE MARIA

MAJ

1950

FRANCISCAN FATHERS
ST. MARY'S
LIBRARY
LEMONT, ILLINOIS

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

Naslov – Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

Naročnina – Subscription rate:
U.S.A. – \$2.50 letno
Izven U.S.A. – \$3.00 letno

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se obrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah in pri drugih duhovnih opravilih.

Urednik – Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik – Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

MAJNIK, 1950

LETNIK 42

VSEBINA

Evangeljski prizori.....	1
Sveti Paškal Bajlon – P. Alojzij, o.f.m. ..	3
Stoletnica rojstva nadškofa Jegliča – P. Odilo, o.f.m.	5
Romarski zvonovi – P. Odilo, o.f.m.	8
Marijin pevec – p. Hugolin Sattner, o.f.m. – P. Vendelin, o.f.m.	10
V objem misijonov – P. Rudolf, o.f.m.	12
Terezija Neumann	18
Ne bodite v skrbeh... – Fr. Bazilij, o.f.m.,	20
Oglata skala – Albert Miklavc	22
Na trgu sv. Petra – Rafko Vodeb	23
Žeželska Mati božja	24
Lemontski odmevi – Samostanski firbec	25
Kramljanje na zapečku	29

Published once monthly – twice in October – by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Jezus Petru noge umiva

MED ZADNJO VEČERJO je Jezus od večerje vstal, odložil svoje vrhnje oblačilo, vzal prt in se z njim opasal. Potem je nekaj vode vlil v umivalnico in začel učencem umivati noge in jih brisati s prtom, s katerim je bil opasan. Torej Jezus je kot kak hlapec pokleknil pred apostole in jim umival noge. "Učite se od mene, ker sem iz srca ponižen," je Jezus enkrat učil apostole. Zdaj je z zgledom pokazal, kar je povedal z besedo.

Prišel je do Simona Petra. Peter pa je bil v zadregi, ker se je hotel Gospod tako zelo ponižati pred njim. Zato mu reče: "Gospod, ti mi hočeš noge umiti?" "Kar jaz delam, ti zdaj ne veš, a spoznal boš pozneje," mu odgovori Jezus. Pa Peter se mu je močno branil: "Ne boš mi noge umival, nikoli ne!" Odgovoril mu je Učenik: "Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj." Iz strahu je Peter naglo rekel: "Gospod, ne le mojih nog, ampak tudi roke in glavo!" Toliko pa ni treba, mu je Jezus razložil rekoč: "Kdor se je skopal, mu je treba samo, da si noge umije, sicer pa je čist. Tudi vi ste čisti, toda ne vsi." Saj so se Judje pred večjimi slovesnostmi kopali, torej to so storili pred velikonočno večerjo tudi apostoli in so bili zato snažni in čisti. Ker so pa k večerji prišli bosi ali v sandalih, so jim bile noge nekoliko prašne, pa jih je bilo zato treba zdaj umiti.

Petru je bilo kar preveč, da bi Jezus Sin živega Boga pred njim grešnikom klečal in mu prašne noge umival. Bil je naglega in odločnega značaja in zato je Gospodu naravnost povedal, da kaj takega ne bo nikdar dovolil. Radi vere in spoštovanja do božjega Učenika je tako govoril. Vendar nisobile njegove besede Jezusu všeč. Žugal mu je Gospod, da ga bo kratkoma malo zavrgel, če mu ne dovoli zdaj to, kar sploh ne razume. Kadar Bog govori, mora človek poslušati.

Sveti Paškal Bajlon

17. maja

ZVELIČARJU JE prav posebno dragi ubožni stan, saj si ga je sam izvolil za svoje zemeljsko življenje. Blagor ljudem, ki ta stan v svoj prid obračajo. Med te srečne ljudi se šteje tudi sveti Paškal Bajlon. Starši so bili ubožni toda prav krščanski ljudje in so svojega sina v strahu božjem vzgojili. Ko je pasel ovce, se je učil brati. Nad vse pa je bila Paškalu molitev na skrbi. Ker ni mogel v cerkev pogostokrat, si je izrezal na paličinem ročaju podobo Matere božje in križ nad njo. Ko je bil na polju, je zasadil palico v zemljo in je pred njo tako goreče opravljal svojo pobožnost, kakor če bi klečal pred oltarjem. Večkrat se je zamaknil med molitvijo.

Pobožnega mladeniča so tovariši nazivali čudnega, celo norega človeka zaradi njegovega obnašanja. Ali ni trajalo dolgo in že so ga vsi ljudje visoko spoštovali in ga sploh imenovali "svetega ovčarja." Njegova detinsko prisrčna ljubezen do Matere božje ga je napotila na misel, da bi

svoji nebeški Materi v čast postavil majhno kapelico v samotnem kraju; vse svoje imetje je v to obrnil. Ko je kapelico sezidal, se mu prikaže preblazena Devica Marija in z njo sv. Frančišek in sv. Klara. Vsi trije se pogovarjajo z njim ter ga utrdijo v njegovem sklepu, da naj gre v samostan.

Ko torej doseže štiriindvajseto leto, ga v samostan sprejmejo frančiškani pri Montfortu. Ponižnost, pokorščina, čistost, usmiljenje, pobožnost, zatajevanje, vse čednosti je on spolnjeval. Večkrat so ga nagovali, da bi se dal za mašnika posvetiti, ali iz ponižnosti se stanovitno brani te časti. Čeravno ni nikdar postal mašnik, je bil tovarišem vedno povsod v zgled in pošiljali so ga od samostana do samostana, da bi brate učil pravila natanko spolnjevat. Tudi so mu večkrat izročili nadzorništvo v samostanu, kadar so predstojniki za dalje časa odšli z doma.

Najljubša prislovica svetnikova je bila: Človek mora imeti do Boga srce pokornega otroka, do bližnjega srce ljubeznive matere, do samega sebe srce ostrega sodnika." Ljubil je resnično uboštvo. Na svojem potovanju ni drugega užival kakor le košček kruha. Njegova obleka je bila ponošena, zakrpana. V njegovi sobici je bila le stara, raztrgana odeja, lesen križec in papirnata Marijina podoba. Zmiraj je bil v pričujočnosti božji. Pri vseh svojih

opravilih je svoje oči proti nebu povzdigoval. Pred vsakim delom je molil ali vsaj k Bogu vzdihnil.

Kakor je vedno napredoval v ljubezni do Jezusa je tudi vsak dan

Sv. Paškal Bajlon, frančiškan, patron presvete Evharistije, ljubitelj Marijin.

AVE MARIA
bolj ljubil Marijo, svojo nebeško Mater. Čudapolno ga je bilo videti o njenih praznikih, ko je njegovo obličje bilo vneto ljubezni do preblazene Device in njegov duh ves zamaknjen. Kako prisrčna je bila njegova pobožnost do ljube Matere božje, kaže molitvica, katero je kaj rad molil za srečno zadnjo uro:

“O presveta, usmiljena moja Mati, o veličastna Devica, Mati božja, Kraljica nebes in zemlje, Gospa angelov in ljudi, posebna priprošnica grešnikom in njih pribežališče, tolažnica in pomoč žalostnim! O Marija, sladko Ime, Ime polno veselja in moči, hči nebeškega Očeta, Mati božjega Sina, nevesta svetega Duha, oh, ozri se name ubogega grešnika! K Tebi vpijem, pridi, o presladka Gospa, pridi mi zadnjo uro na pomoč! Ta ura je, zavoljo katere Te vedno kličem; ne zapusti me ta trenutek, o presladka pomočnica, ki se Ti iz celega srca izročujem. Pomagaj mi po Jezusu Kristusu, Gospodu našem! Amen.”

Poslednja leta je Paškal skoraj vse noči prečul v cerkvi, vedno kličoč v priprošnjo presveto Devico, da bi dosegel milost do konca brez greha ostati. Dvainpetdesetletnega napade huda bolezen. Ko mu zdravnik napove skorajšnjo smrt, se mu zahvali za to poročilo ter pristavi, da mu ne more nič prijetnejšega povedati. Umrl je v samostanu Vila reale pri Valenciji dne 17. maja 1. 1592. Čudovito je bilo, kako je njegovo truplo ostalo pregibljivo in voljno; še čez osem mesecev, ko so

MISIJSKI NAMENI

ZA LETO 1950

MAJNIK

Molimo za rešitev socialnih problemov

v Indiji.

ga dvignili, so ga našli nestrohnelo, čeravno je bilo z apnom posuto. Za svetnika je bil razglašen leta 1690. Papez Leon XIII. ga je proglasil za patrona vsem bratovščinam in pobožnostim na čast presvetemu Rešenjemu Telesu.

Sveti Paškal je več pobožnih spisov izročil sobratom. Lepo je pisal o molitvi: "Bog nas je tako revne in slabe na ta svet postavil zato, da nas nekako sili, da molimo in da po molitvi pridemo k čednosti in k njemu. Molitev je vez, ki naj nas navezuje na Boga. On ve, kako koristna nam je njegova pričujočnost in naše občevanje ž njim. On pa tudi ve, kako nevarno je za nas, če smo le kratek čas ločeni od njega. Ker Bog tako prisrčno želi nam svoje milosti deliti, zato trdno zaupaj, da ti bo dal, česar ga prosiš. Ker Bog tako rad daje, prosi ga veliko bolj zato, da njemu veselje napravljajš, kakor da bi bil uslišan. Ker on toliko želi, da bi nas uslišal, zato čaka, da ga mi prosimo, ter nas

k temu celo priganja. Torej, kadar moliš, moli v ljubezni in iz ljubezni, prisrčno in silno. Odtrgaj svojo dušo od vseh posvetnih reči in misli si, da na vsem svetu ni nikogar, kakor le Bog in ti sam."

In drugi spis je ravno tako poučljiv: "Kdor svojih ust zapirati ne zna, je podoben posodi, v kateri so prijetne dišave, pa nima pokrova, zato se dišave hitro izkadijo in izpihnejo. Po svetem obhajilu si ti, moja duša, taka posoda, polna prijetnih dišav - polna milosti božjih, polna svetih želja in dobrih sklepov. Ako pa čez dan svoja usta odpiraš, mnogo žlobodraje, raztreseš se vsa; potem poglej, koliko bo na večer v posodi tvojega srca še ostalo tega, kar je božja dobrotta zjutraj vanj položila. Zato skrbno pazimo, da svoj zaklad pred roparji ohranimo. Če pa svoja usta vedno odpiramo, vabimo jih, da nas milosti božje oropajo."

P. ALOJZIJ, o. f. m.

Stoletnica rojstva

P. ODILO, o. f. m. *nadškofa dr. Jegliča*

MARIJIN MESEC MAJ je dal marijinemu slovenskemu narodu velikega apostola, ki je imel za svoje geslo: "Po Mariji k Jezusu!" Rojen je bil Anton Jeglič 29. maja 1850 v Begunjah na Gorenjskem. Devet let starega so starši poslali v ljubljanske šole. Leta 1869 je z odličnim uspehom dovršil gimnazijo in istega leta v jeseni je vstopil v ljubljansko

bogoslovje ter je bil leta 1873 posvečen v mašnika. Po novi maši je bil sprejet pri frančiškanih v Ljubljani v tretji red sv. Frančiška, kjer je dobil redovno ime Bonaventura. To ime si je pozneje prevzel kot škof, kar je ob mnogih prilikah povedal, da je to njegovo tretjeredno ime.

Po novi maši je bil mladi Anton Jeglič poslan na Dunaj, da nadaljuje

Nadškof Jeglič govori na mladinskem taboru v Celju nekaj dni pred smrtjo (29. junija, 1937).

bogoslovne študije. Na Dunaju je doktoriral 15. dec. 1876, nato se je vrnil domov, kjer je postal kaznilniški kurat v svoji rojstni fari. Potem je šel na znanstveno potovanje v Nemčijo in v Rim. Nato je bil štiri leta od 1878-1882 podvodja in profesor bogoslovja v Ljubljani. Na povabilo nadškofa Stadlerja je odšel leta 1882 v Sarajevo za stolnega kanonika. Tam je ostal sedemnajst let. V Bosni je opravil ogromno delo na številnih misijonskih potih v spovednici, na prižnici in v pisarni. Leta 1890 je postal nadškofov generalni vikar in leta 1897 je bil posvečen za sarajevskega pomožnega škofa.

Istega leta je bil ljubljanski škof Jakob Missia imenovan za goriškega nadškofa in za ljubljanskega škofa je bil imenovan dr. Anton Bonaventura Jeglič. 22. maja istega leta je bil v ljubljanski stolnici slovesno ustoličen. Bil je star 48 let.

Bil je velik častilec presv. Rešnjega Telesa in iz tabernaklja je črpal moč v svojih naporih. Leta 1904 je vpeljal v škofiji vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa, tako

AVE MARIA
 da je vsaki fari presveti zakrament izpostavljen en dan. Kako je ta pobožnost poživila vero v Jezusovo navzočnost in poglobila ljubezen do njega!

Največja Jegličeva ustanova je zavod sv. Stanislava. Škof Jeglič je namreč prevzel ljubljansko škofijo v čudno veri sovražnem času. Slovenski liberalci so pobrali vsako nemško cvetko, ki je zrastle na protestantovskih gredah in jo presadili ali jo hoteli presaditi na slovenske livade. Ena od teh cvetk je bila nemško gibanje "Proč od Rima." Višje šole v Sloveniji so imeli takrat v svoji oblasti sami izraziti brezverci, ki so pa z nemškimi idejami nastopali kot narodnjaki. Mladina po naših šolah je trumoma odpadala od vere. Dalekoviden škof Jeglič je pozidal jez. Bolelo ga je silno bolelo, ko je videl, koliko mladih dijakov iz krščanskih družin zgubi vero in opusti versko življenje pod slabimi vplivi, katerim so dostikrat brez zadostne obrambe izpostavljeni. Zato je takoj ob začetku svojega škofovanja z vso odločnostjo započel delo za lastno škofijsko gimnazijo, v kateri naj se vzgajajo dijaki v soglasju s katoliško vero.

Bil je Marijin škof: rojen v Marijinem mesecu maju, ustoličen na škofijski sedež v maju. Za vsak korak, za vsako odločitev se je Mariji priporočil. Nikdar ni stopil pred Jezusa razen ob roki nebeške Matere. Na potu iz Bosne, preden je zasedel sedež ljubljanske škofije, se je ustavil pri Mariji na Trsat. V ondotnem slavnem svetišču je opravil duhovne vaje in se je tako v okrilju božje Matere pripravil za težko in veliko delo v ljubljanski škofiji. Vsako leto je prav gotovo vsaj enkrat pohitel iz Ljubljane na Trsat, da se zopet Marijini priprošnji priporoči. Marijino češčenje je vedno priporočal zlasti mladini, ki bi jo bil

rad vsa imel pod Marijinim plaščem, v Marijini družbi.

Kot ljubljanski škof je dvakrat Marijo slovesno kronal z vsemi slovestnostmi: leta 1908 na Brezjah v domovini in leta 1926 na Ameriških Brezjah v Lemontu. Ostal je zvest svojemu škofovskemu geslu "Po Mariji k Jezusu!" Njegov zadnji poziv pred smrtjo je bil: "Povsod Boga in Mater Marijo!"

Pravice svojega ljubljenege naroda je povsod branil z junaško odločnostjo. Pred avstrijskim cesarjem je udaril z nogo ob tla. Ko je napočila odločilna ura za narod leta 1917, je škof Jeglič zastavil vso svojo avtoriteto in podpisal tako zvano majniško deklaracijo. V očeh avstrijske vlade je postal Jeglič veleizdajalec in prav gotovo bi bil odstavljen od škofovanja, ako bi se bile razmere drugače zasukale, kot so se. Radi naroda je tvegaj vse.

Polnih 32 let je spretno vodil starodavno ljubljansko škofijo. Poleg svojega ogromnega dela kot škof je bil še zelo plodovit pisatelj: izdal je celo vrsto knjig in spisov.

Leta 1930 je oddal škofijo nasledniku Dr. Gregoriju Rožmanu, sam pa je šel v samoto, da se pripravi na smrt. Nekaj časa je preživel v Gornjem gradu, zadnja leta pa pri belih menihih v Stični. Nekaj dni pred smrtjo je imel zadnji ognjevit govor na mladinskem taboru v Celju, kjer je preroško napovedal trpljenje svojega naroda. Še isti teden je umrl - na Marijin praznik obiskovanja 2. julija 1937.

"Po Mariji k Jezusu" je bilo škofovsko geslo nadškofa Jegliča.

Hoja za Marijo

Mnoge zopemošti so me zadevale na svetu, pa sem jih prenašala z največjo potrpežljivostjo.

Ali ni bilo moje in mojega sina življenje polno križev in trpljenja?

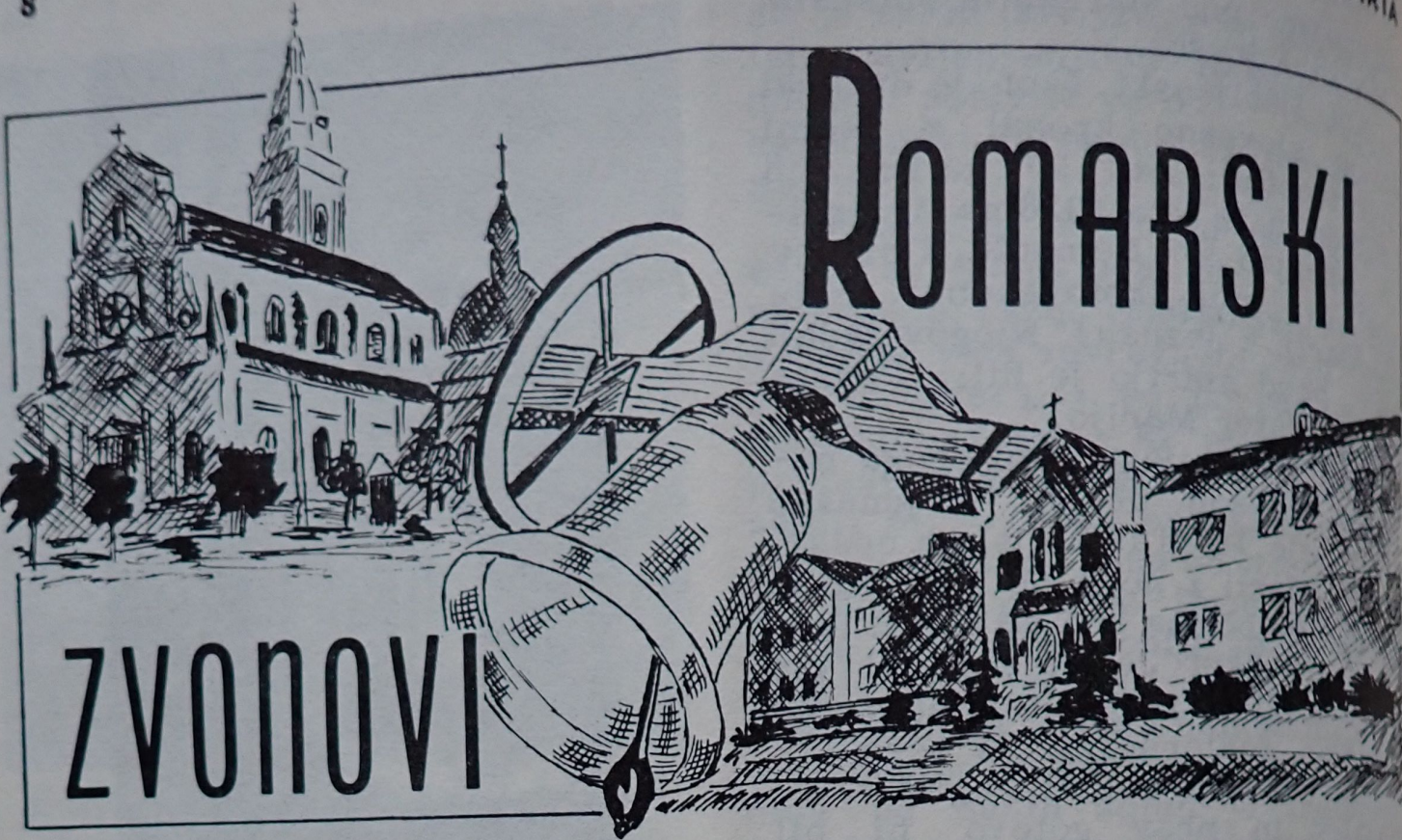
Ali nisem živela med težavami od otroških nog?

Uboštvo, preganjanje, zaničevanje - to je bilo tako rekoč vsakdanji kruh, katerega mi je pošiljal ljubi Bog.

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

MAJNIK

Molimo za resnično socialno pravičnost.

Ta mesec, ki je posvečen naši nebeški Materi, bodo začeli v Lemontu zvoniti ROMARSKI ZVONOV. Zazibali jih bomo in bodo premilo zvonili in prijazno vabili pobožne romarje od blizu in daleč.

▶ **21.**
maja

Prvi klic romarskih zvonov na Ameriških Brezjah bo letos, kot menda vsako leto, veljal DRUŠTVU MARIJA POMAGAJ K. S. K. J. iz Chicage. To društvo namreč že dolga leta obhaja svoj praznik v Lemontu. Letos bodo prišli društveniki v nedeljo 21. maja.

Ob 11. uri dopoldne bo za romarje slovesna sveta maša s slovensko in angleško pridigo. Med sveto mašo bo ljudsko petje, tako da bodo vsi navzoči prepevali. Da bi kdo ne znal peti, se ni treba nič bati. Peli bomo čisto lahke preproste pesmice. Petje bo vodil p. Odilo, ki mu je izročena duhovna skrb za romarje in to pa že tako vemo, če bo p. Odilo začel peti, da bomo z lahkoto potegnili za njim. Vsak romar bo dobil besedilo v roke.

Prvim romarjem naj se pridružijo tudi drugi in ne samo oni iz Chicage. Obhajamo lepo praznik MARIJE POMOČNICE, njen god je namreč 24. maja.

▶ **30.**
maja

Drugi romarski shod bo na Cvetlični dan 30. maja. Ta dan pridejo k Mariji Pomagaj iz Cleveland, Ohio, dekleta iz YOUNG LADIES SODALITY. V sveti tihoti bi rade preživlele en dan pri Mariji. Imele bodo takozvani "Recollection Day." Drugi obiskovalci in romarji si zapomnite, da bo ta dan sveta maša ob 11. uri.

Posebnost letošnjih romanj v Lemontu bo NOVA MAŠA, skoraj gotovo celo dve novi maši. Na novo mašo pričakujemo prevzvišenega g. škofa dr. Rožmana, ki bo imel novomašno pridigo. Dan za novo mašo še ni določen. Prijatelje Ameriških Brezij, drage romarje bomo že pravočasno obvestili v časopisju. Oba novomašnika sta frančiškana, ki sta lansko leto

prišla iz starega kraja in zdaj končavata svoje študije pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

4. julija

Menda za četrtega julija pa pridejo možje in fantje DRUŠTEV NAJSVETEJŠEGA IMENA zopet iz Clevelanda.

16.

julija

V nedeljo 16. julija imajo svoj romarski dan FARANI OD SVETEGA ŠTEFANA iz Chicage. Dopoldne ob 11. uri bo slovesna sveta maša s pridigo v obojnem jeziku, po sveti maši blagoslov z Najsvetejšim. Nato pa bodo Štefanci vse popoldne preživeli na svežem zraku na našem gričku ob romarskem domu.

23. julija

Za ŽENSKO ZVEZO je določena nedelja 23. julija. Za ta dan je napovedan tudi pevski zbor Ženske Zveze, ki bo prepeval med sveto mašo pri Lurški votlini. Izrednega užitka se že vsi veselimo.

30.

julija

PREKMURCI bodo priromali k Mariji Pomagaj v nedeljo 30. julija. Četrt ure pred sveto mašo se bodo zbrali romarji pred svojim prekmurskim križem ob cesti, od koder bo procesija k votlini. Med procesijo bomo peli Litanije Matere božje. Ob 11. uri bo sv. maša pri votlini na gričku. Med sveto mašo bomo peli stare in take ganljive prekmurske pesmi in sicer vsi navzoči. Za to priliko bo izdana posebna pesmarica z besedilom za prekmurski dan. Kdor hoče slišati, kakšna je lepa skupna verska pesem, naj se pridruži romarjem na prekmurski dan.

13. avgusta

FARANI SVETEGA JURJA iz South Chicage pridejo v Lemont v nedeljo pred Vnebovzetjem Marijinim, to je trinajstega avgusta.

20. avgusta

V nedeljo po Vnebovzetju Marijinem 20. avgusta se pridejo Mariji priporočiti naše žene in matere OLTARNIH DRUŠTEV iz Cleveland, Ohio.

3.

septembra

Tretjega septembra pa bo dan kar treh slovesnosti. Prva: vsakoletna jesenska proslava medenih dobrot, takoimenovani medeni piknik; druga: 80. obletnica našega čebelarja p. Johna Ferlina; tretja: slovesni blagoslov novega Baragovega doma in spomenika.

**POSEBNA
ZNAMENITNOST**

Do letošnjega prvega romarskega shoda, to je do 21. maja bo izšla pesmarica "MARIJA POMAGAJ ali LEMONTSKA PESMARICA." V tej pesmarici bodo zbrane vse pesmi, ki se bodo rabile pri naših shodih. Predvsem bodo v zbirki vse pesmi na čast Mariji Pomagaj, pesem za prihod in slovo romarjev, nekaj preprostih mašnih in evharističnih pesmi. Pridejani bodo odpevi za litanije in sicer samo taki, ki se nanašajo na Marijo Pomagaj. Pesmarica bo seveda z notami. Vse pesmi bodo tako postavljene, da lahko poje vsako pesem mešani zbor, ali pa ljudje vsi skupaj.

Pesmarico lahko naročate že zdaj, toda končana bo še le tam le okrog 15. maja. Kadar bodo romarske skupine pripeljale s seboj svoje pevske zборе, bomo prosili, da vzamejo vsaj katero izmed teh pesmi v svoj program. Predvsem bi radi videli, da bi prišle v navado pesmi na čast

Mariji Pomagaj pri vsakem romarskem shodu. Marijini zvonovi kličejo in vabijo.

OPOMBA Od prvega romarskega shoda do zadnjega, ki bo 3. septembra, bo vsako nedeljo ob 11. uri sv. maša pri oltarju Marije Pomagaj. To velja posebno za oddaljene romarje, ki hočejo v tihoti opraviti svojo pobožnost in jim ni treba iskati maše po drugih cerkvah... Vsako nedeljo meseca maja bodo Šmarnice in pete litanije Matere božje ob 2. uri popoldne.

P. VENDELIN, O.F.M.

Marijin pevec -

p. Hugolin Sattner, o.f.m.

PRED ŠESTNAJSTIMI LETI je v Ljubljani umrl frančiškan-glasbenik skladatelj, pater Hugolin Sattner. Tedaj je umrl največji glasbeni umetnik med slovenskimi frančiškani in tudi eden izmed največjih (če ne največji) slovenskih cerkvenih skladateljev. Posebno velike so njegove zasluge na področju slovenske Marijine glasbene literature, ki jo je neizmerno obogatil. Zato je prav, da se ga tudi "Ave Maria" enkrat spomni.

Ko so 13. marca 1912. leta odjeknili v unionski dvorani v Ljubljani zadnji akordi oratorija "Assumptio," "Vnebovzetje blažene Device Marije," je bil zaključen za Slovence in še posebej slovenske frančiškane velik slavnostni dan na glasbenem in kulturnem polju. Izvajan je bil namreč prvi slovenski "oratorij." (Oratorij je velika vokalna skladba verskega značaja, ki zajema vsebino iz sv. pisma Stare

Ni samo zaključje, slučaj, da prvi slovenski oratorij časti Marijo. Saj je znano, da se slovenski narod imenuje Marijin narod in je naša cerkvena glasbena literatura ravno na Marijinih pesmih ena izmed najbogatejših na svetu. - In zopet ni goli slučaj, da je to veliko skladbo zložil frančiškan. Saj so frančiškani tako rekoč Marijini vitezi in jih je sv. Frančišek že ob ustanovitvi reda postavil pod Marijino varstvo, Marijin prapor in ščit, enostavno: ali Nove Zaveze, ali iz življenja svetnikov. Sestavljajo ga zbori, ki so prepleteni s samospevi; napovedovalec pa v recitativni obliki napovedodek, ki ga potem zbor ali samospev opeva. Tako imamo znane oratorije: Trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa-Bach, Stvarjenje-Handel, Visoka pesem - Bossi, Sv. Frančišek - P. Hartmann...) In ta oratorij je zložil slovenski frančiškan - p. Hugolin.

AVE MARIA
 izročil jih je Mariji, Kraljici
 angelov.
 Že samo zaradi te skladbe
 ("Vnebovzetje"), bilahko rekli, da je
 bil p. Hugolin Marijin pevec. Zložil
 pa je še mnogo drugih v čast Mariji
 Oglejmo si sedaj na kratko
 njegovo življenje.

P. Hugolin je bil rojen v Kandiji
 pri Novem mestu 29. novembra 1851.
 Bil je prvorojenec in kakor sam
 pravi (v svojem kratkem življenpis-
 u) tudi ljubljenec svojih staršev. Ko
 je fantek dorastel za gimnazijo, so
 ga starši poslali v Novo mesto k
 frančiškanom, da bi si tam izobliko-
 valne samo razum, ampak tudi srce.
 Z glasbo je tam kmalu začel, ker so
 na gimnaziji veliko peli in igrali.
 Izvrstno je igral tudi vijolo (ki jo še
 sedaj hrani ljubljanski frančiškanski
 samostan). Tudina orglah se je že v
 gimnaziji poskušal.

Pri frančiškanih se je navdušil
 za redovno življenje. Zaprošil je za
 vstop in bil sprejet; ko je končal
 novicijat, je že prevzel vodstvo zbora
 svojih sobratov klerikov v Gorici in
 nato v Ljubljani, kjer je bil leta
 1874. posvečen v mašnika. Prvi
 kraj kamor so ga poslali predstoj-
 niki po končanih študijih je bilo
 Novo mesto. Bil je organist in
 učitelj petja na šoli. Kmalu so ga pa
 zopet poklicali v Ljubljano. S pri-
 hodom v Ljubljano je p. Hugolin
 veliko pridobil. Ljubljana je bila
 tudi glasbeno središče Slovenije in
 je zato imel več prilike za nadaljno
 glasbeno izobraževanje in tudi za
 izvajenje svojih skladb. Že v Novem
 mestu je nastopil s svojimi pesmimi
 ne samo na cerkvenem koru ampak
 tudi na koncertih, kjer je bila vsaka
 njegova pesem navdušeno sprejeta.
 To so bila manjša dela. V Ljubljani
 se je začel poskušati v večjih ob-
 likah, dokler ni prišel leta 1912. na
 dan oratorij "Assumptio - Vnebo-
 vzetje," latinska maša "Missa
 Seraphica," "Te Deum," razne

kantate in seveda v prvi vrsti cer-
 kvene in med temi kraljujejo Mari-
 jine pesmi. Njegova zadnja pesem,
 preden je umrl, je bila Marijina.
 Marija je bila torej res Kraljica,
 Mati in Vodnica njega in njegovega
 peresa skozi celo življenje. Umrl je
 20. aprila 1934., star skoraj 83 let.

Če pregledamo Marijine skladbe
 p. Hugolina, najdemo naslednje pesmi
 in zbirke:

Slava Bogu, Marijine pesmi, 1894.

Šmarnice, 1904.

Marijine, 1906.

Assumptio, oratorij, sinfonična
 skladba, 1912. (Izvedba traja 1
 uro in pol.)

Planike, I. del, 1923.

Planike, II. del, 1926.

Kraljica miru, pesem s
 spremljavo orkestra, 1928.

Opevi k litanijam, 1930.

Šmarne pesmi. Pomoč kristjanov.

To bi bil bežen pogled na delo-
 vanje p. Hugolina kot skladatelja
 Marijinih pesmi. Koliko pa je še
 njegovih pesmi po drugih zbirkah,
 ki jih ni sam izdal in ki niso tu
 naštete! - Kdo ne pozna pesmi iz
 njegovih "Planik," ali njegovih
 šmarničnih pesmi, kot "O, da bi se
 vrnil izgubljeni raj," "Majniška
 Kraljica," "Najlepši spevi done po
 dobravi," "Ti, ki si najlepša"... ali
 priložene "Če v sliko zdaj Tvojo,
 Marija!" Kakšno tehniko najdemo v
 njih! Kakšno lahkoto in fineso v iz-
 ražanju! V vseh teh pesmih, posebno
 še v zadnji, se kaže vsa preprostost
 njegove frančiškanske duše.

Da bi nam dal Bog še dosti takih
 mož!

KONEC

NAŠ MISIJON

Slovo od sobratov, ki so nam delali družčino na poti, je bilo pristrčno. No, pa saj so sosedje in se bomo gotovo še videli. Če drugje ne, pa v nebesih!

Nato pa z avtom še dalje proti jugozahodu v "Emavs," v našo ljubljeno prefekturo Jungčov, ki že težko čaka novih misijonarjev...

Naš misijon se je odcepil od Hengčova leta 1925., ko je postal samostojna pokrajina tirolskih frančiškanov. Ustanovil pa jo je Slovenec. Bil je to p. Veselko Kovač, o.f.m., kakor sem že prej enkrat mimogrede omenil. Tudi temu ne damo Slovenci dostojnega mesta med svojimi velikimi možmi, pa ga zato tujci bolj poznajo. Pred prvo svetovno vojno je deloval nad deset let v Severnem Šantungu, kjer je zgradil za tisti čas najmodernejši zavod v vseh kitajskih misijonih. Med prvo svetovno vojno je bil na obisku v Evropi, ob koncu pa je takoj s skupino tirolskih sobratov pohitel v misijone Južnega Hunana. Bil je namreč član tirolske provincije, ki

bi brez njegovega neutrudnega dela nikoli ne dobila svojega misijona. Saj sem bral v tirolskih misijonskih poročilih: Kadar bomo pisali zgodovino prefektуре Jungčov, morali bomo z zlatimi črkami napisati Veselkovo ime. Njega pač po pravici imenujemo očeta in ustanovitelja našega misijona, kajti brez njegovega prizadevanja ne bi nikoli dosegli svojih načrtov...

Pred dvajsetimi leti, dne 29. februarja 1928., se je zgrudil prefekt Veselko pod težo skrbi za ves misijon, ki je bil po njegovi smrti na tem, da žalostno propade, tako močan steber so imeli v našem rojaku tirolski misijonarji. Saj nam pisma iz tistih mesecev povedo dovolj.

Toda Gospod je pomagal, da je šlo delo svojo pot. Zdaj pa prihajam jaz, da zopet primem za slovenski plug, ki že dvajset let počiva.

Zdi se mi, da me je posebna roka pripeljala semkaj. In poleg tega nam je Slovencem na jugu prefektуре s središčem Taochow obljubljena delitev. Seveda, če bo dovolj delavcev, kar Bog daj. Tudi s patrom superiorjem sem že govoril zaradi

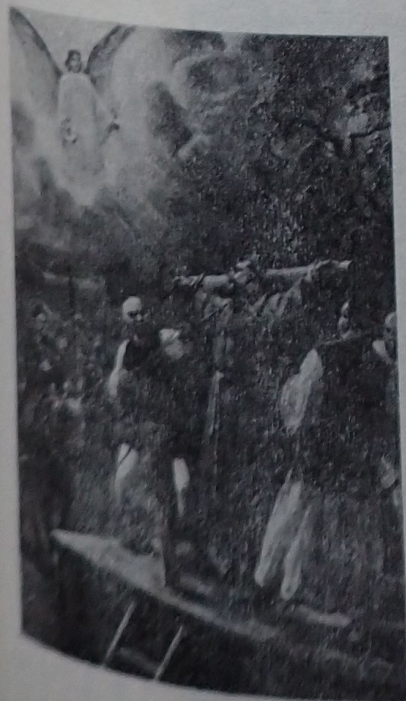
AVE MARIA
 tega. Ozemlje je ogromno, dela več kot preveč, ljudi zanj pa vedno premalo. Kar predstavljajte si: z nami vred 16 misijonarjev na ozemlju 44.000 kvadratnih kilometrov (uradna številka, ki pa se mi zdi vendar za spoznanje previsoka!) s 3.400.000 prebivalci, od katerih pa ni niti 4.000 katoličanov. Slovenija pa ima 25.000 kvadratnih kilometrov, dober milijon in pol prebivalcev ter nad 1500 dušnih pastirjev.

Bodočnost je torej naša! Na delo, pa delo za misijone, pa bodo tudi v domovini zasijali lepši dnevi!

Na vse to sem mislil, ko smo se vozili proti misijonu, kjer bom deloval. Končno smo bili preko meje. Saj je p. superior skoraj slovesno spregovoril: "Zdaj se pa že vozimo po našem ozemlju!" Občutki veselja so nas prevzeli. Vendar doma! Vendar že v misijonu, kjer je nekoč deloval frančiškanski apostol in mučenec, bl. Janez Triorski.

Na prvi postaji smo se ustavili. Tu je nekaj katoličanov, misijonarja nobenega. Le enkrat na leto pride pater za nekaj dni.

Skoraj sedem ur smo se vozili med riževimi polji, med vasmi in trgi, da smo prišli na prvo zasedeno postajo, Kiyang. Človeka kar zagrabi,

Mučeništvo
 blaženega
 Janeza
 Triorskega,
 frančiškana,
 hunanskega
 mučenca,
 o katerem piše
 p. Rudolf.

P. VESELKO KOVAČ, o.f.m.,
 ustanovitelj prefektur Jung-
 čov, kjer deluje p. Rudolf.

ko vidi tolike milijone, ki še prav nič ne vedo o Bogu in tavajo v zmotah poganstva, dasi ima kitajski narod visoko, tisočletno kulturo....

Na kiyanski ulici nam je prišel naproti p. Gilbert in nas imel za Amerikance, tako moško smo sedeli na polnem avtomobilu. UNRRA mu je pozidala požgano postajo in je upal tudi od nas kaj dobiti, zato nas je lepo pozdravil. Potem pa nas je debelo pogledal, ko smo ga odgovorili v tirolskem dialektu. Mislil je, da so novi trije že v Jungčovu, pa nas ni spoznal. To je bilo veselo iznenadenje. Tudi Slovenca je ljubeče objel, saj mu o. Veselko ne more iz spominov. Je namreč še eden misijonarjev, ki so bili z Veselkom jungčovski pionirji.

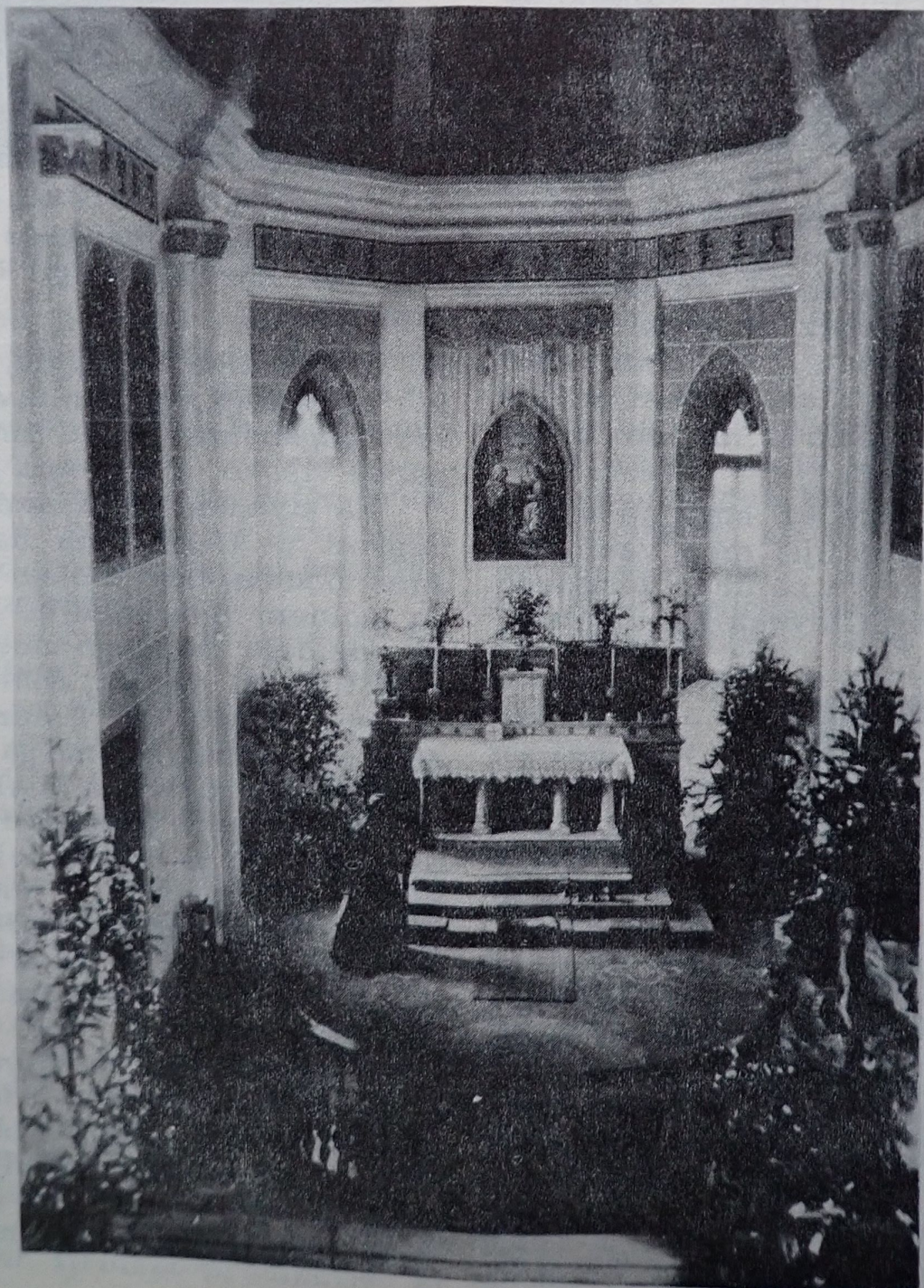
Prespali smo v Kiyangu, kjer sta prav za prav dve postaji in na obeh še mnogo dela pri obnavljanju: cerkva (del je spremenjen v sirotišnico) z rezidenco in bolnišnico, sredi mesta pa druga naselbina z

osnovno šolo (letos je v njej 300 gojencev) in nekako srednjo šolo, pripravljalnico za bogoslovje. Prvo naselbino upravlja p. Filibert, drugo pa p. Gilbert in kitajski duhovnik-tretjerednik p. Alojzij Li.

Naslednji dan, dne 30. marca, smo po slovesni malici, ki smo jo zalili s kitajskim riževim vinom, nadaljevali pot v glavni sedež pre-

AVE MARIA
fektore, ki je po smrti zadnjega prefekta (Msgr. P. Damascen Jesacher je umrl lansko leto) še vedno prazen. (Opomba: Dne 21. maja t.l. - po opisu p. Rudolfa - je bil v Rimu imenovan za novega prefekta P. Sigebald Kurz, o.f.m., naslovni škof terenutski. Je že na poti preko Amerike v svoj misijon.) S kakim veseljem smo gledali našo prestolico,

P. Rudolf kleči pred oltarjem frančiškanske cerkvice v Kiyangu, kjer je on začel svoj kitajski "noviciat", kot sam piše v svojem potopisu. Tu je začel študirati kitajsko abecedo.

mestece Jungčov (Yungchow), ali. z novim imenom Lingling, ki nas je pozdravljalo iz daljave. Ob pol dveh popoldne pa smo stali pred komaj za silo popravljenimi razvalinami naše glavne postaje, ki je bila v vojnih letih dvakrat bombardirana, dvakrat izropana in končno od Japoncev požgana.

Končno doma! Iz naših src se je dvigal "Te Deum, ..." ko smo klečali pred tabernakljem jungčovške "katedrale" in se Velikemu Misijonarju zahvaljevali za srečno pot...

A naše potovanje se je prav za prav končalo šele čez štirinajst dni, ko nas je avto zopet stresel v Kiyangu, pred rezidenco p. Filiberta. To so namreč predstojniki določili za kraj našega "kitajskega noviciata" in dne 16. aprila smo že začeli s kitajskim ABC...

Tako sem se pokitajčil. In ko bi me kdo od vas obiskal, bi ga že mogel sprejeti v kitajski obleki (Krojač je urezal blago pred šestimi očmi, pa nas je zanj še "okrog pri-

nesel." Taki so Kitajci) ter se mu predstaviti ali pa mu pokazati svojo vizitko s kitajskim imenom. Nova domovina me je krstila za p. Lu-ton-fu-ja, kar bi se reklo po naše: P. Lu (trda zemlja), ki je poln sreče.

POT NAŠEGA MISIJONARJA V ŠTEVILKAH: V stodnevem potovanju je napravil p. Rudolf okrog 33.500 kilometrov in sicer:

z VLAKOM 7.100 km (Schwarz-Rim, New York - San Francisco, Hangkov - Čangša;

z LETALOM 10.600 km (Rim-Marseille - London-New Foundland-New York);

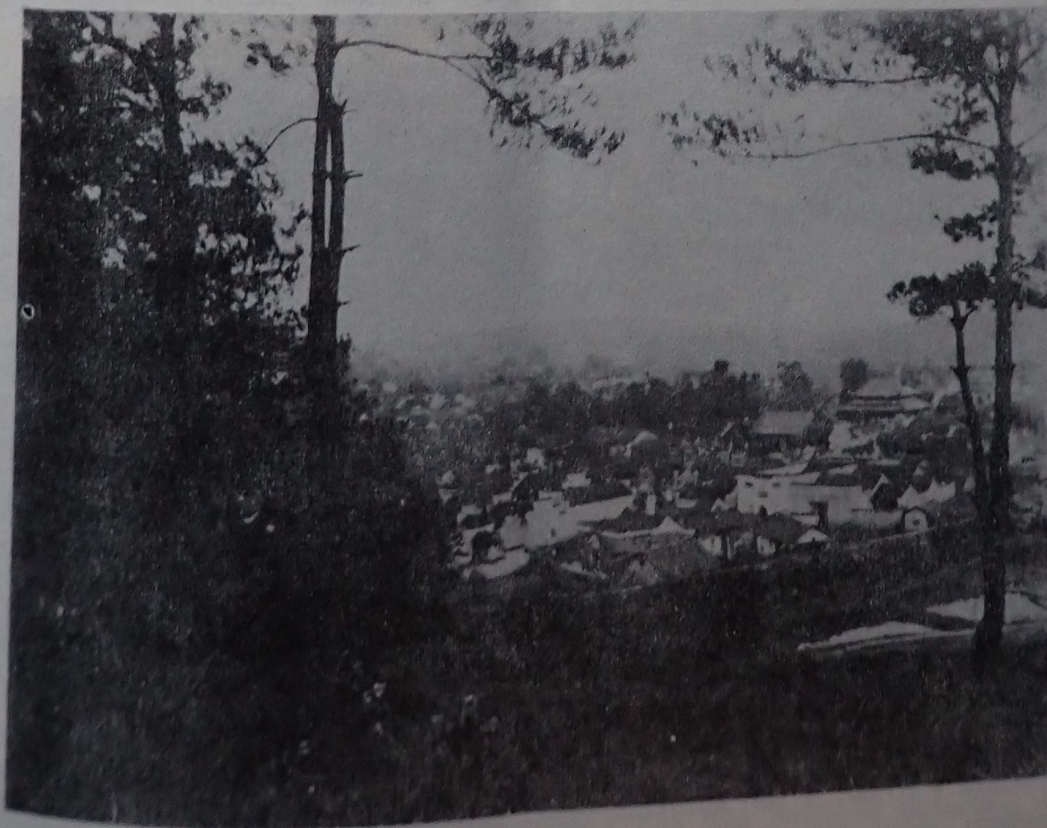
z PARNIKOM 14.300 km (San Francisco - Honolulu - Jokohama-Šanghaj);

z REČNO LADJO 1.000 km (Šanghaj - Han kov);

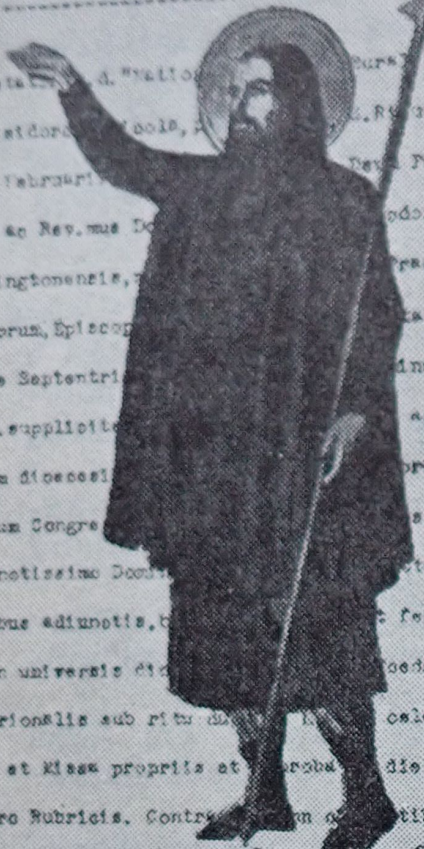
z AVTOMOBILOM 500 km (Čangša - Jungčov).

K O N E C

Pogled na kitajsko mesto Kiyang - prvo misijonsko postajo p. Rudolfa.

V. IZIDOR ŠPANJSKI (spodaj) je bil od sv. stolice sločen kot zascitnik ameriških kmetov. Njegov praznik se obhaja 22. marca.

Societas d. "Catholic Rural Life Conference"
 Sancto Isidoro, 22. Martii, 1947.
 22. Martii
 Rev. Frater Dominicus Mulley, Episcopus
 Covingtonensis, Praeses, nomine Archiepiscopi
 Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis, ad hoc festum S. Isidori Agricolae festum
 in eorum diocesi celebrari quest. Sacra pariter Rituum Congregatio sibi specialiter ab Episcopo Sanctissimo Doco...
 festum S. Isidori Agricolae in universis diocesis Foederatorum Americae Septentrionalis sub ritu duplici celebrari valeat, cum officio et Missa propria et cetera die 22 Martii, servatis a cetero Rubricis. Contra...
 O Jundi 1947.
Card. Dominicus Mulley, Praeses

SV. OČE se je dal takole posneti na četrto posnetku deljo. Takrat so ga na premikajočih slikah posneli. film se je kmalu nato kazal na televiziji v Ameriki.

NC

HOD v katakombe sv. Kalista v Rimu. V teh katakombe so bili pokopani papeži prve dobe krščanstva.

TADAHIKO MIBUCHI (spodaj), 70 let star, glavni sodnik na vrhovnem japonskem sodišču, je pred kratkim postal katoličan.

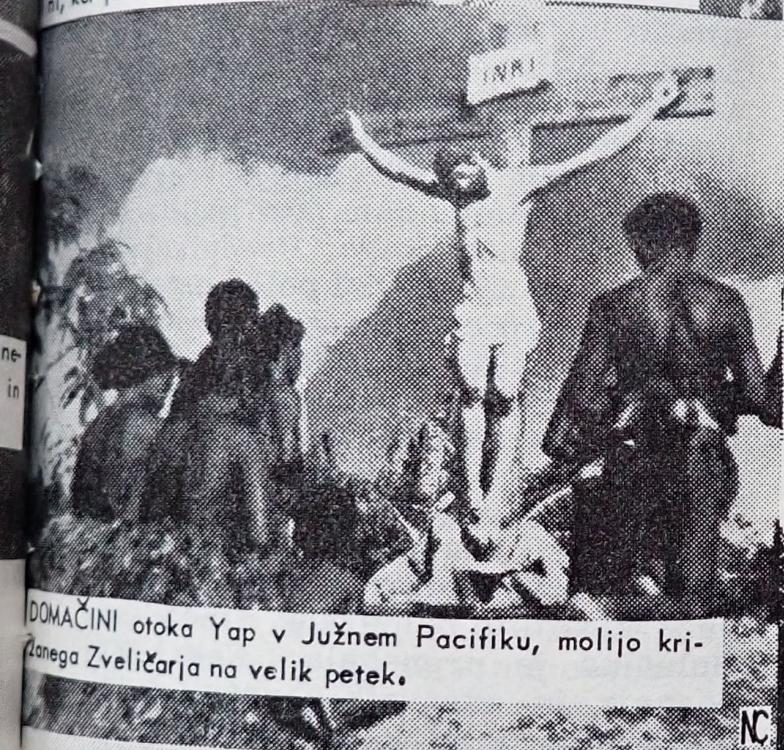
JAPONSKI CESARSKI misijonsko postojilni članje. Na sliki...

AMERIŠKI DUHOVNIK se je na cvetno nedeljo v Jeruzalemu na osliču peljal, kot na gornji sliki vidite. Ho-
ni, ker je imel zlomljeno nogo.

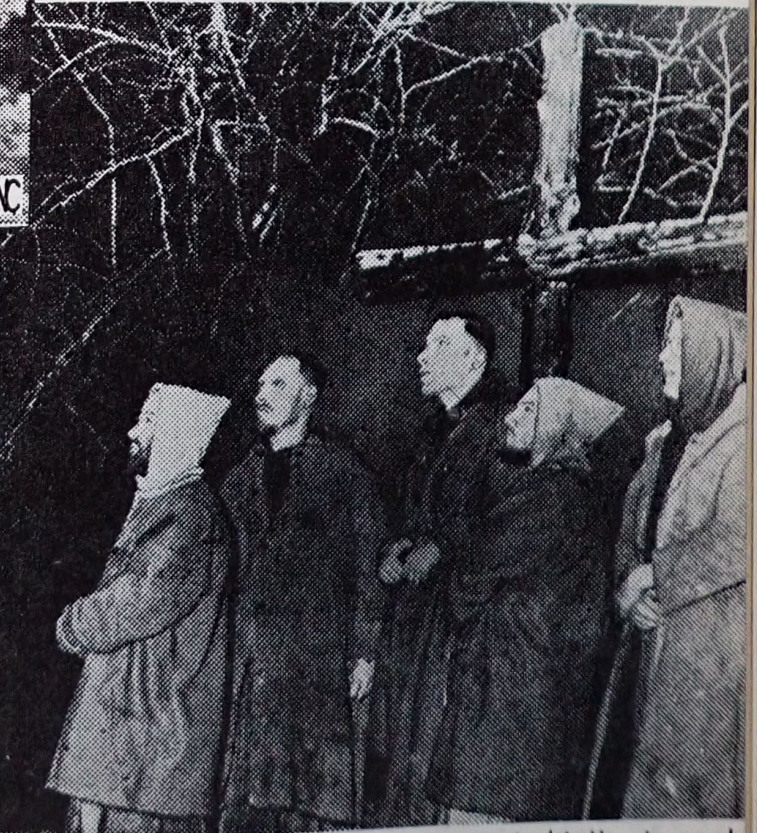
BEGUNSKI DUHOVNIK iz Litvanije (zgoraj), dasi rojen
v Chicagi, ima zdaj faro v Palm Springs, Calif. Na slik
se pogovarja z Indijanskimi poglavarji, ki spadajo v
njegovo faro.

DOMAČINI otoka Yap v Južnem Pacifiku, molijo kri-
žanega Zveličarja na velik petek.

TO je obiskal katoliško
vodijo ameriški misi-
ga pozdravlja duhovnik.

TRAPISTI žalostno gledajo na ogenj, ki jim je vzel
velik samostan v Cumberland, Rhode Island. Zguba je
bila čez dva milijona dolarjev. 140 menihov je živel
tam, a noben ni življenja izgubil.

celile, ampak je prosila samo to, da bi videla ona in njeni starši, kaj storiti z ranami in kako postopati z njimi.

Bilo je ob tri četrt na tri zjutraj dne 17. aprila, ko je trpeča in vznemirjena Terezija prosila za pomoč sv. Malo Terezijo. Kmalu nato je čutila, kako platneni ovoji na ranah počasi popuščajo. Zbudila je svojo sestro Krescencijo in jo prosila, naj prižge luč v sobici, katero sta si delili. Odstranili sta obveze. Poklicali sta očeta in mater, ki sta videla, da so rane suhe in zaceljene brez vsake brazgotine. Rane so sicer ostale ali niso Tereziji povzročale nikakih bolečin. Rdeče meso je bilo še videti, ali je pokrivala prosojna kožica.

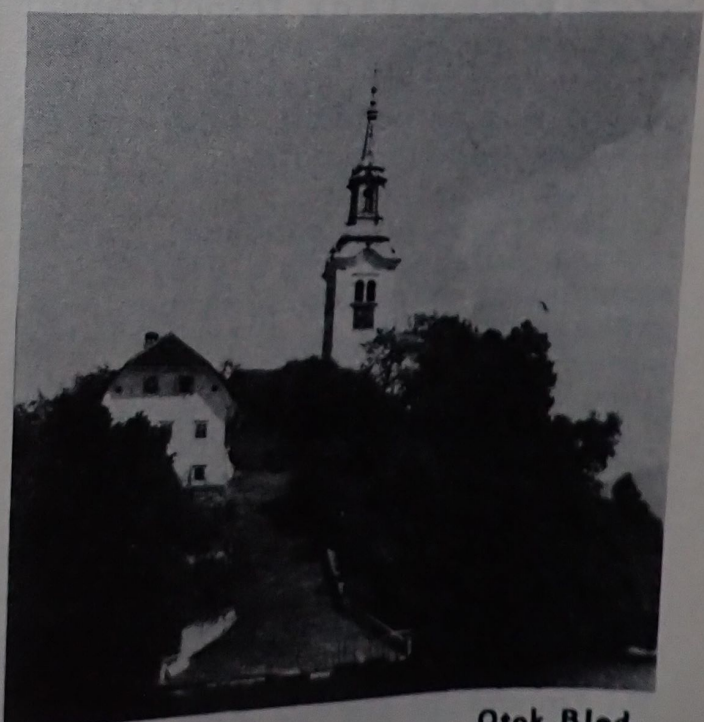
Poklicani dr. Seidl je rekel po preiskavi Tereziji in njeni materi: To je nekaj nenavadnega; rane niso niti gnojne niti vnete. Nekateri pravijo, da je to prevara, drugi zopet, da je to pojav domišljije. Nihče od njihne govori resnice. Tu ni niti najmanjše možnosti za prevaro. Doktor ni predpisal nobenega zdravljenja, niti ni dal mazila, ki ga je dosedaj rabil, ampak je rane samo obvezal.

V tem času so bile rane na zunanji strani rok in na stopalih približno tako velike kot ameriški nikl ali pa malo manjše kot angleški šiling.

Pet ran nosi Terezija od posta 1. 1926. Rane, povzročene po Odrešenikovi trnjevi kroni, so se pojavile pri Tereziji novembra meseca istega leta. Venec osmih ran na ozadju glave zahteva, da Terezija stalno nosi ruto. Te rane so nastale potem, ko je Terezija občutila njihove bolečine, ne bi se pokazali kakšni znaki na njenem telesu. Med zamaknjem v trpljenje Gospodove se ji je zdelo, da se trnje zadira v njeno glavo in je vzdignila roke, kot bi hotela izpuliti trnje iz njene glave. Podobno je čutila, ko je bila zamak-

njena v Gospodovo bičanje. Čutila je udarce bičev posebno na njenem hrbtu. Šele pozneje so se pojavili znaki udarcev in ran na temdelu njenega telesa.

Rane od trnjeve krone so se prikazale 19. novembra 1926, ki jih je prejela že na prvi petek v mesecu, ne da bi kdo drugi vedel razen Terezije. Ta dan, ko je družina zvedela za te rane, je Terezija najbolj trpela in je bil to najbolj hudo dan v razvoju prejetanja ran. Njeno trpljenje, ko je gledala trpljenje Gospodovo, je bilo še večje. Njeni starši kakor tudi ostali ljudje so se čudili, ko je tožila, da je trpljenje prejšnjih petkov ostalo. V jutru dne 19. novembra je udarila kri na osmih mestih skozi belo ruto, ki jo je nosila na glavi. Njeni lasje so bili prežeti s krvjo. Ko je njena sestra hotela pomagati, pri tem je bila potrebna vsa nežnost, je vsak njen dotik Tereziji povečal bolečine. Pozneje so se odprle in krvavele le takrat, kadar so krvavele tudi druge rane, kar se je zgodilo, ko je bila zamaknjena v trpljenje Gospodovo.

Kunc

Otok Bled

Ne bodite v skrbeh...

SVETI FRANČIŠEK je tistikrat gotovo z radostnim pogledom sledil mladi frančiškanski trojki in jo blagoslavljal z nebes. Saj bi se mu bratci smilili, ko bi mu Gospod Bog ne pokazal, kako srečen bo konec njihovega pota.

Bilo pa je takole.

Matura je bila končana. Velika matura šolskega leta 1945/46. na slovenskem begunskem zavodu peggeškega taborišča. Tudi trije kleriki so se oddahnili in spravili spričevala. Bogu bodi hvala, da je vse pri kraju! Pot v bogoslovje je prosta. - Toda kam?... Ko bi bili v domovini, bi nestrpnost čakali predstojnikovega pisma, ki je končno pokazalo v Schwaz, kjer stoji lepa redovna študijska hiša.

Začelo se je vneto pripravljavanje. Pa šmenta, ni šlo vse gladko. Saj je

AVE MARIA
bilo vse to v času, ko v Avstriji begunci brez dovoljenja niso smeli napraviti niti dvourne poti. Taborišče je stalo v Vzhodnih Tirolah, torej v angleški zasedbeni coni, Schwaz pa je mesto pri Innsbrucku, na francoskem zasedbenem ozemlju. Da je bil položaj še lepši, je bila med obema krepka vmesna zagodda-pas, ki so ga nadzirale ameriške vojaške oblasti. Torej med taboriščem in zaželjenim ciljem nič manj kot dve strogi meji... Angleži pa poleg tega niso prav nič radi dajali dovoljenja. Zaman je prosila potni list tudi naša trojka in končno morala skleniti, da odpotuje "na črno."

Z Bogom Peggez in šola! Zdaj gremo v bogoslovje, oltarju naproti! Tako so jo mahali mladi menihi

z nahrbtniki na ramah preko Visokih Tur, najvišjega avstrijskega gorovja. Za pešpot je bila ta smer najbližja in obenem najbolj varna. Še dež, ki je začel rositi takoj zjutraj, jih ni mogel spraviti ob dobro voljo. Dolina reke Zale je ostala za njimi, v Kalsu so prihuljeno pohiteli mimo orožniške stražnice in končno v mraku dosegli prelaz, ki je veljal za mejo med angleško in ameriško cono. Nič ni pomagalo, da so kmalu za Kalsom vedrili v planšariji in celo uro čakali v planinski koči, da bi ponehal dež: mokri so bili do kože.

Na prelazu so komaj utegnili ob križu zmoliti zdravamarijo, pa so že pohiteli navzdol, da jih ne doseže noč v megli in snegu gora. Zemljevid jim je kazal malo naselje kake tri ure hoda v dolino. Vsaj upali so, da bo tam kak kot, kjer bi se dalo prenočiti in posušiti obleko. In seveda kapela z

mašo, kajti naslednji dan je bila nedelja. Nedelja angelov varuhov, ki so imela na tej poti z našo trojko dosti dela.

Žal so delali popotniki račune brez krčmarja. Ko so okrog pol devetih dosegli naselje, so kljub trdni noči spoznali, da ni drugo kot nekaj delavskih barak ob novi elektrarni. Težko, da bi menihe sprejeli pod streho delavci, v teh krajih še vedno nacistično nadahnjeni ali celo rdeči. In tako blizu meje je navarnost, da bi navsezadnje potrkali ravno na vrata obmejne stražnice. Brrr!...

Ni kazalo drugače: kar na veliko avtomobilsko cesto, ki se je kakor kača vila ob hudourniku proti dolini Pinzgau! In po njej kljub noči in trudnosti dalje, dalje. . . Dež je padal brez prestanka in tema je bila kot v rogu. Vso samotno sotesko je objemala tišina, le po cesti so odmevali trudni koraki treh temnih postav v meniških haljah in s kapuci na glavah.

"Kakor izgleda, ne bo do vasi nobene hiše," je vzdihnil najbolj truden.

"To se pravi: še štiri ure. Do ene ne pridemo v Uttendorf. Kdo nas bo tako pozno sprejel pod streho?" je drugi predel dalje moreče misli.

"Poiskali si bomo kak senik in tam skrivaj počakali jutra."

Misel je bila odrešilna in smešna obenem. Mislil, da so si vsi trije predstavljali, kakšni bi zjutraj vstali iz sena s svojimi premočenimi kutami in mraz je bilo tudi pošteno. Vendar je bila to edina rešitev, za katero se je izplačalo eno zapeti!

Samotni potniki so začeli polglasno brundati Frančiškovo himno. Korak je postal lažji. Celo brat dež je nekam prijetneje močil kapuce, da so vsem trem polzeli po licih potočki. Samo Frančiška je manjkalo, da bi hitel pred njimi, drgnil palico ob palico in predstavljal goslača. . .

"Vesta kaj bi bilo odlično? Če bi

za nami privozil avto. Kar ustavili bi ga."

"To pa to. Samo kdo bo vozil ob tej uri in v tej puščobi?" je drugi pokazal kaj malo upanje, tretji pa se je spomnil, da bi pomagal rožnivenec.

Kdo bi mislil, da z molitvijorožnega venca tako odlično držiš korak. "Ena, dve... Zdrava-Marija... milostipolna..." Še brat veter je pomagal in veselo vihral premočene redovne halje. Šmenta! Za popotniki je kmalu odjeknil ropot motorja in izza ovinke so zažarele avtomobilske luči.

"Živio! Zdaj pa le obilo sreče!" Vsi trije so obstali na robu ceste ter mahali z rokami. Mogoče bo voznik ustavil.

Zavore so zacvilile. Toda iz avtomobila je skočil-sam ameriškanski oficir in zahteval-legitimacije. Ta je pa dobra! Lep močnik so si skuhal! Mislil, da so vsem trem po hrbtu zagomazeli mravljinci. Ves čas so tako pazili in se izogibali straž, zdaj pa so sami ustavili - ameriškanski avto. Čim bo mož videl da nimajo papirjev ameriške cone, jih bo zapeljal naravnost na stražnico. . . Pa imaš bogoslovje in samostan!

Kleriki so jo hoteli kratkomalo ubrati od avtomobila, toda oficir je mislil, da slaba vest izvira drugje, saj rjava kuta dandanes lahko skriva marsikoga. Desnico je držal na torbi samokresa in še enkrat trdo zahteval "pas". Nič ni pomagalo. Eden se je le ojunčil in izvlekel legitimacijo. Pa ne ono iz angleške cone, ampak staro ljubljansko, ki naj bi vsaj delno zakrila trojkino pot preko meje. Amerikanec bi gotovo čul utripati srca, ko bi ne ropotal motor. Tako pa je v luči žarometa le bežno pogledal sliko in ko je videl, da se ujema, z glasnim "Okej!" vrnil zastarelo legitimacijo ter vse mokre ptičke zbasal v avto.

Motor je živahneje zabrnel in se pognal v dolino. Kar bi napravile

trudne noge v treh urah, so kolesa prevozila v dvajsetih minutah...

Isti večer je uttendorfski gospod župnik zamišljeno sedel za mizo. Nedelja bo jutri, on pa brez organista in brez pevcev. Napravili so dvo-dnevni izlet, študent, ki je obljubil nadomestovati organista, pa ni prišel.

"Reč ni taka! Nedelja angelov varuhov, jaz pa naj bi opustil peto mašo," je brundal predse dobri gospod Alfred.

A neljubo misel mu je spodrinila druga, prijetna, da se jo je takoj oklenil: Kmalu po večerji je namreč prišel v župnišče bogati župljan, ki že dolga leta ni hodil v cerkev ali kaj daroval njej ter dušnemu pasti-

OGLATA SKALA

Oglata skala,
svinčen granit,
nad njo nebeški svit;
pod njo buči obala.

Oglata skala:
kerub razpetih rok
strmi v svetel obok...
Pod njim molči obala.

Oglata skala:
naj njo si v barvnem loku
razpel svoj mir otroku.
Z menoj strmi obala.

Oglata skala,
svinčen granit,
nad njo nebeški svit:
zdaj moli vsa obala.

Albert Miklavc

rju. Danes pa je prinesel celo krog mesa, ga prav možato položil pred župnika na mizo in nekoliko v zadregi povedal: Klal sem, pa sem še vas spomnil..." Duhovnik ga začudeno pogledal in se obenem vprašal, zakaj mu bo toliko mесо, ko sta z materjo vendar sama in poleg tega že kupila nekaj teletine. "Boste že kako porabili," se glasil odgovor.

"Čuden patron!" je zdaj župnik razmišljal dogodek. "Na lepem prinese goro mesa. Kobi ga vsaj popoldne zaneslo k meni, da ne bi potrebnem kupoval. Mogoče bo zgubljena ovčica le našla pot v cerkev, če je danes zavila skozi župniščna vrata... Toda toliko mesa... mu ni šlo v glavo.

Že se je spat odpravljal ko je nadoma prav rahlo pozvonil hila zvonec.

"Ob tej uri?" se je začudil in stopil v vežo, mati, ki mu je gospodinjala, pa ga je že prehitela. Odprla je vrata, pred katerimi so vsi blatni in mokri plaho prosili vstopa - trije mladi frančiškani.

Kako je gospod župnik gledal, ko so mu na kratko povedali svojo pot in kako je avtomobilist brez njihove želje ustavil sredi vasi ter pokazal na župnišče.

"Samo za streho vas prosimo. Do jutra..." sobiliskromni. Duhovnik pa se jim je očetovsko smejal in jih domače potisnil v kuhinjo.

"Zdaj vem, zakaj mi je prinesel kmet toliko mesa! Saj je kosilo Bog že pred vami poslal v župnišče. Ni kamor ne pojdite pred ponedeljkom! Na nedeljo angelov varuhov ste moj gostje. - Mati, vi pa naložite na ogenj in postrezite gostom z večerjo, ker so lačni."

Kako so popotniki gledali drug drugega, ko so sedeli pri krožnikih cvrtja in toplém mleku! Bog je zares tako neizmerno dober Oče!

Na polnoč je kazala ura, ko je

gospod župnik vodil pozne gostje v spalnice. Namesto "strehe", katero so prosili, so dobili vsak svojo sobo: škofovo, gostinsko in kaplanovo, ki ga prav po naključju ni bilo doma in je s tem župnika rešil zadrege.

"Pa lahko noč! - Aha, še nekaj: ali znate peti koralno mašo?" se je duhovnik na stopnicah še enkrat okrenil.

"Seveda!"

"Bogu bodi hvala! V cerkvi se jutri spravite v prvo klop: odgovarjali mi boste, kajti za nedeljo angelov varuhov mora biti peta maša!"

Dobremu uttendorfskemu pastirju se je kar samo smejalo. Ni si

mogel kaj, da ne bi še enkrat odšel v kuhinjo, kjer je veselo prasketal ogenj. Gledal je tri viseče redovne halje, pod katerimi se je zbirala velika luža, in veselo momljal predse; "Pa radovedni ljudje hočejo čudežev! Le počemu! Saj Gospod Bog lahko naravne stvari tako obrne, da pomaga človeku: fantom pripelje avto, meni že pred njimi pošlje kosilo, kaplana odpravi zdoma, da imam zanje prosto sobo in celo nadomestek za pevce mi poskrbi... Bodi hvaljen za vse, Gospod Bog!"

FR. BAZILIJ, O.F.M.

NA TRGU SU. PETRA

Odšle so množice,
počiva zvon.
V vsevir kipi
teh kupol silni vzpon.

Stopnišče ~
kameniti val:
nem je obstal
na bregu dob;
težka tam Ribič
ključev šop,
na Pavlov meč
je sèl golob.

Granitni vrisk
je obelisk,
preroški prst,
uprt v nebo;
šumita vodomet.

Na trgu tem
stoletja mrò,
med stebre večnost
je ujeta.

Čas stoji.

Zaman v zvoniku ura
kito dni
razpleta.

Rafko Vodeb

Žeželska Mati božja

V vznožju hriba Žeželj, na katerem stoji po vsej Belokrajini in daleč po Hrvatskem znana božja pot Mater božje, in ob vznožju hriba Šlemine, kjer je bilo v pradobi gradišče starih Keltov, leži – v srednjem veku tržišče – sedaj trg Vinica.

V srednjem veku je bila Vinica utrjena z močnim zidovjem in, kot piše Valvazor, ni bila od Turkov nikdar zavzeta. Iz za časa turških navalov živite še danes med ljudstvom dve dogodbici. Prva pripoveduje, da se je zatekel v Vinico neki Uskok z izgovorom, da beži pred Turki. Izdajal se je za kristjana in prijatelja Viničanov. V resnici pa je bil turški vo-hun. Ko so Viničani to zaznali, so ga razčetrverili.

Druga pripoveduje postanek božje poti na Žežlju. Pridrl je namreč Turek v de-želo in na hrvatski strani Kolpe so se že prikazali turški konjeniki. Majhna četa Viničanov zbeži na hrib Žeželj, da si pri Mariji najde pomoči. Hodili so okrog cerkve kot v procesiji. Turki videč to procesijo so mislili, da je zbrana ve-lika četa bojevnikov, so se prestrašili in pobegnili. V zahvalo, da so se s po-močjo Marije rešili krutega sovražnika, so Viničani sklenili romati vsako leto na Žeželj. To romanje se je ohranilo

do današnjega dne.

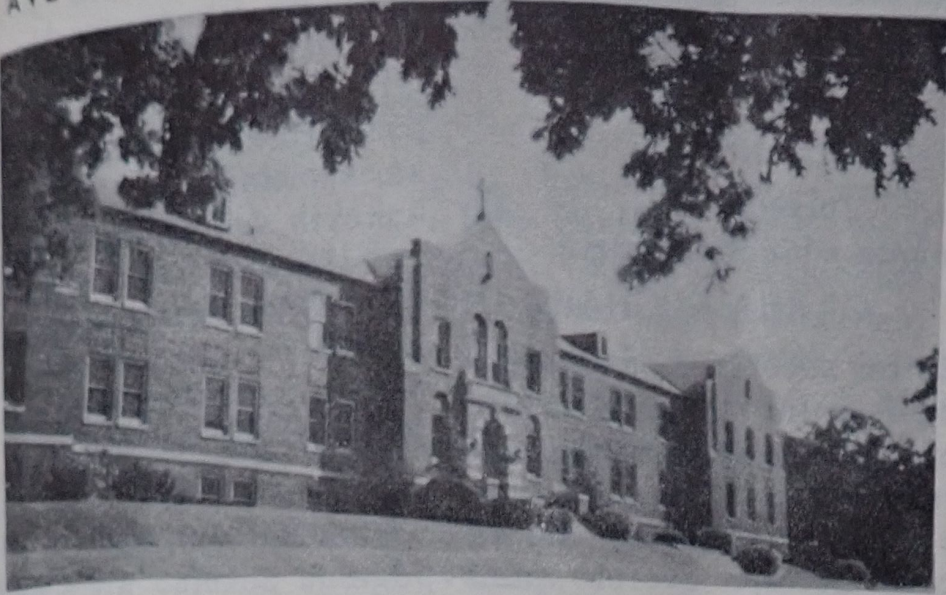
Postanek Vinice se zgodovinsko ne da točno dognati. Gotovo je, da je bila za časa turških navalov močna trdnjava, ker je bil tu v celi Belokrajini primerno najlažji prehod čez Kolpo iz Hrvatske na bivšo Kranjsko. Vinica je imela tudi svoj značilni grb. Ptič, imenovan 'grajf', je držal z razprostrtimi perutmi grozd v svojih krempljih.

Postanek viniške cerkve ni točno znan. Da je cerkev silno stara, o tem priča starinsko gotični presbiterij, ki je edini še brez dvoma prvoten. Isto potrjujejo tudi gotske freske, ki se najdejo globoko pod ometom. Da je cerkev stara, potrjuje tudi zgodovinar Gruden. V Zgodovini slovenskega naroda se bere, da je leta 1228. ustanovil oglejski patriarh Bertold podružnico na Vinici, ki je bila pridel-jena župniji Črnomelj.

Na čast Žeželjski Materi božji se moli sledeča molitev:

O Marija Žeželjska, Ti si upanje greš-nikov in tolažnica žalostnih, Ti si Mati vdov in sirot. Kdorkoli Tebe z zaupanjem prosi, dobi milost od Tebe. Prosi, o Ma-rija Žeželska, za nas svojega Sina Je-zusa, da po njegovem bridkem trpljenju dobimo odpuščanje grehov in večno živ-ljenje. Amen.

“Otrok moj, glej moje Srce obdano s trnjem, s katerim ga nehvaležni ljudje vsak hip prebadajo s svojim bogokletjem in nehvaležnostjo. Vsaj ti me poskusi potolažiti. Povej jim, da jim obljubim pomagati ob smrtni uri z milostmi za zveličanje potrebni-mi, če ob prvih sobotah pet mesecev zaporedoma prejmejo sv. obhajilo, molijo rožni-venec in ostanejo pri meni petnajst minut v premišljevanju petnajstih skrivnosti rož-nega venca, z namenom, da mi delajo zadoščanje.” (Besede Fatimske Gospe)

ROMARSKA SEZONA

se začne tukaj v Lemontu ta mesec.

O tem je bolj na dolgo razloženo na strani 8, torej ni treba tukaj dalje govoriti o letošnjih romanjih.

Samo to lahko omenimo, da bo ta mesec zopet otvorilo romarsko sezono, kot vsako leto, društvo Marija Pomagaj, KSKJ, iz Chicago in sicer v nedeljo 21. maja.

Za "Decoration Day", dne 30. maja, pridejo zopet dekleta iz "Young Ladies Sodalities" iz Clevelanda.

Skozi celo poletje bo sv. maša tukaj v naši kapeli

vsako nedeljo ob enajstih zjutraj, tudi ob onih nedeljah, ko ni nobenega večjega skupnega romanja. To bo veljalo od 21. maja do 3. septembra.

Se razume, da bo sv. maša pri groti ob večjih romarskih dnevih, ne v kapeli – če vreme dopusti.

Drugače je skozi leto ob nedeljah navadno samo ena sv. maša in sicer ob sedmih zjutraj. Drugih sv. maš ob nedeljah navadno ni, ker naša cerkev ni farna cerkev.

Včasih k nam pridejo posamezni romarji ali privatne romarske skupine, ki bi bili radi pri sveti maši. Pri nas pa je čez teden sv. maša približno ob 6:15 zjutraj, kar je za romarje prezgodaj.

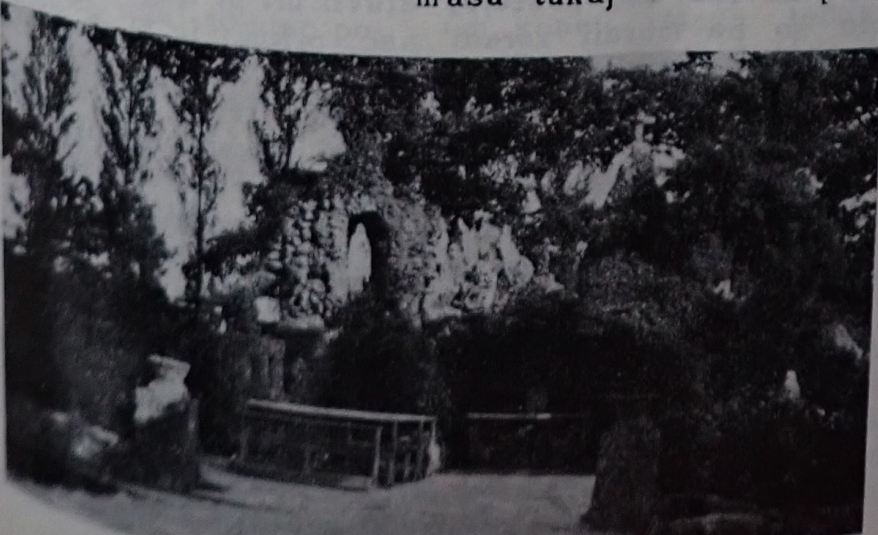
Mi bomo rade volje postregli takim romarjem, da se bodo lahko ob svojem obisku pri Mariji Pomagaj udeležili sv. maše, ampak samo če bodo nam ob pravem času sporočili, da pridejo, in bomo mogli mi tudi odgovoriti, če jim bo duhovnik na razpolago. Torej z nami se morajo poprej zmeniti ali pismeno ali telefonsko ali brzojavno.

Najpozneje bi bila taka maša ob devetih zjutraj.

Vse to naj velja skozi celo leto.

Ta številka Ave Marije je, kot vidite, nekoliko pozna. Za to sta pa dva vzroka, če se smemo opravičevati.

Prvi vzrok je to, da smo

čakali v upanju, da bi mogli kaj gotovega sporočiti o novih mašah naših dveh kandidatov za mašništvo. Toda zastoj smo čakali. Če treba, bomo sporočili o tem v dnevnem časopisju in potem v junijski številki tega lista.

Drugi vzrok je bil ta, da je nam nagajal tiskarski škrat, ko je hotel našemu tiskarju palec odgrizniti.

Ob nedeljah imamo ta mesec šmarnične pobožnosti tukaj ob dveh popoldne. Marijine litanije bomo peli.

Vsi, katerim je mogoče priti za te pobožnosti, bodo iskreno dobrodošli.

Dne 11. marca je Father Alojzij tukaj v Lemontu uradno ustanovil skupščino tretjega reda, v katero naj spadajo vsi udje tretjega reda, ki drugače ne spadajov nobeno tretjeredniško skupščino.

Torej naj se v našo skupščino vpiše vsak tretjerednik, če ni v njegovi naselbini nobene tretjeredniške skupščine, v katero bi se lahko vpisal.

Naša skupščina je posvečena Mariji Pomagaj.

Od nas lahko tretjeredniki dobijo "Priročnik ali Obrednik III. reda sv. Frančiška", kakor tudi tretjeredniške škapulirje in pasove ter frančiškanske rožne vence.

Naš misijonar p. Rudolf, katerega potopis smo priobčevali in v tej številki končali, je še vedno vki-

V BLAG SPOMIN

V Jolietu, Ill., je 28. marca nenadoma umrla

CLARA BUCAR,

že od začetka Lemonta naša dobrotnica. Naj ji bogato poplača lurška Marija, kateri je vsako leto tako rada prinašala cvetlice, da so celo poletje cvetele pred njenim kipom pri naši groti.

Znano menda ni, da je bila duhovna mati našemu fr. Inocencu Ferjanu, a Bog jo je k sebi poklical, preden je mogla dočakati njegovo novo mašo, ki bo kmalu letos. Njeno plačilo v nebesih naj bo plačilo matere duhovnika!

tajskih misijonih. Sicer so njegov misijon zasedli v oktobru lanskega leta komunisti, pa kakor izgleda, so začeli zdaj z drugačnimi metodami uničevati misijone, kakor z umori misijonarjev. Patrom se za enkrat še ni nič zgodilo. Zasedli so jim eno postajo, šolo so pa morali zaradi pomanjkanja sredstev sami zapreti. Naložili so jim tudi večje davke na misijonsko posest. Povsod pa zelo sovražno govore in pišejo proti vsemu, kar ima stik z vero.

Tako komunisti načrtno pripravljajo tla, da se bo zaslepljeno ljudstvo končno samo dvignilo proti katoličanom. Misijonarji so pripravljani na vse in pro-

AVE MARIA
sijo, da jih ne pozabimo v svojih molitvah.

P. Rudolf je zdaj sam na postaji Lengshuitan. Vedno se spominja svojih ameriškanskih dobrotnikov in jim pošilja tople pozdrave. O njem bomo še v prihodnjih številkah kaj zanimivega napisali, dokler se bo seveda oglašal s pismi.

Dne 31. marca je bil pri pogrebu pokojne Klare Buchar v Jolietu tudi njen duhovni sin, naš fr. Inocenc, ki je novembra meseca v Ameriko prišel. Z njim je bil njegov sošolec fr. Bazilij, ki bo kmalu z njim v mašnika posvečen.

Tisti dan je sv. mašo za pokojno pri stranskem oltarju cerkve sv. Jožefa daroval naš p. Gracijan Heric, medtem ko se je pri glavnem oltarju darovala slovesna pogrebna maša.

Od naših so bili pri pogrebu prisotni tudi Fathi Andrej, Bertrand in Robert.

Izšel je tukaj v Lemontu nov molitvenik ZDRAVNIK MOJE DUŠE, ki ga je sestavil dr. p. Angelik Tominec, o.f.m., in ki je prvič izšel v Ljubljani l. 1938.

Ta molitvenik je bil tukaj v naši tiskarni na novo ponatisnjen. Skoraj vse molitve so v velikih črkah in se z lahkoto berejo.

Med molitvami so tri različne svete maše in tudi trojne različne molitve za sv. obhajilo. Zraven teh je še dolga vrsta raznih molitev in pobožnosti.

Molitvenik obsega blizu

AVE MARIA

400 strani, ima rdečo ob-
remo in trdo vezavo.
Stane \$1.75. Naročite si
ga od:

Ave Maria
Box 608
Lemont, Illinois

Imamo v Ave Maria ofisu
novo zalogo lepih rožnih
vencev, ki smo jih iz Rima
dobili. Stanejo od 50¢ do
\$3.00.

Mr. Frank Gorenc iz mes-
ta Hampshire, Ill., je zopet
nam kupil nekaj koruznega
semena, tako zvan "silo
corn". Bog mu stotero po-
vrni!

Iz hvaležnosti bomo 1.
junija darovali črno peto
maso za njegovo pokojno
ženo, ki je bila tudi v svo-
jem življenju naša dobrot-
nica.

Naši domači misijonarji
so imeli precej posla z mi-
sijoni in 40-urnimi pobož-
nostmi pred veliko nočjo
kakor tudi po veliki noči.

Od 17. do 19. marca je
Father Alojzij, lemontski
gvardijan, vodil 40-urno po-
božnost v slovenski cerkvi
presv. Srca v Barbertonu,
Ohio.

Father Odilo, vodja naših
misijonarjev, je iste dni
pridigal med 40-urno pobož-
nostjo v slovenski cerkvi
sv. Jožefa v Jolietu, Ill.

Father Ciril, upravitelj
tiskarne Ave Maria, je skup-
no s Fathrom Alojzijem med
tednom 19.-26. marca vodil
sugleški sv. misijon v slo-
venski cerkvi Marije Vne-

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec bo večni popot-
nik, brat Antonin, svojo
malho nosil po državi NEW
YORK, kjer bo naročnine
pobiral za ta list. Prosimo,
naj ga vsak naročnik rade
volje sprejme v svojo hišo.

bovzete, Collinwood, Cle-
veland.

Father Alojzij je ostal v
Clevelandu še naslednji
teden, da je pri sv. obredih
in spovedovanju pomagal
prevzv. škofu dr. Rožmanu,
ki je v isti cerkvi pridigal
slovenski misijon.

Isti teden je Father Odilo
vodil slovenski sv. misijon
v cerkvi sv. Štefana v Chi-
cagi.

Štirideseturno pobožnost
v slovenski cerkvi sv. Ja-
neza evangelista, Milwau-
kee, Wis., je od 31. marca
do 2. aprila vodil lemontski
komisar, Father Aleksander.

Po veliki noči je šel Fa-
ther Odilo v Little Falls,
N.Y., kjer je pridigal slo-
venski misijon od 16. do
23. aprila.

Ob koncu istega tedna
(21.-23.) je Father Alojzij
vodil štirideseturno pobož-
nost v cerkvi sv. Jurija,
So. Chicago.

Dne 25. marca je bila slo-
vesna pogrebna sv. maša
v kapeli slovenskih sester
na Mt. Assisi za pokojno
sestro Gertrudo, ki je ne-
nadoma umrla po povratku
iz bolnice. To sv. mašo je
daroval naš komisar Fa-
ther Aleksander.

Dne 28. marca je naš
tišlar, Mr. Kobal, obhajal
svoj 81. rojsten dan. Pa
kljub tej starosti še vedno
dela v svoji delavnici v
garaži. Da bi ga le Father
Hugo še enkrat videl!

Isti dan je starosta na-
šega komisarijata, Father
John Ferlin, obhajal svoj
god. Saj ni Father John ve-
liko za Mr. Kobalom v sta-
rosti, kajti septembra me-
seca bo - če Bog da - do-
segel svoje 80. leto na tem
svetu.

Fathru Johnu so prišli
čestitat in se udeležiti slav-
nostnega obeda Father Leo-
nard, župnik, in Fr. Pelagij
od sv. Štefana, Chicago, ter
Father Bonaventure, župnik,
Fr. Klavdij in brat Akurzi
od sv. Jurija, So. Chicago.

Dne 1. aprila je sem v
Lemont prišel še en begun-
ski frančiškan iz starega
kraja, mladi pater Mirko
Silvester. Drugo jutro ga
je naš vikar tako visoko
počastil, da mu je velel
voditi slovesne obrede za
cvetno nedeljo in darovati
slovesno sv. mašo. Kot di-
jakon in subdijakon sta mu
stregla njegova bivša so-
šolca fr. Bazilij in fr. Ino-
cenc, ki sta naša dva kan-
didata za mašništvo.

Father Mirko je bil šele
lansko leto v mašnika po-
svečen. Zdaj tukaj pri nas
v šoli uči. Mu ne privošči-
mo počitka.

- Samostanski firbec

Izšel je v Lemontu NOV MOLITVENIK!

ZDRAVNIK MOJE DUŠE

MOLITVENIK

Sestavil
Dr. P. ANGELIK TOMINEC
O. F. M.

Velikost tiska spodaj:

356

jim zaupanjem večnih
dobrot prosili.
Daj, prosimo, Gospod,
blagodejnega dežja in
zemlje suho obličje s
potoki izpod neba mi-
lostljivo namoči. Po Go-
spodu našem Jezusu Kri-
stusu, tvojem Sinu, ki s
teboj živi in kraljuje v
edinosti Svetega Duha,
Bog od vekomaj do ve-
komaj. Amen.

Lemont, Illinois
1950

STANE \$1.75

Za lepo vreme.

O Bog, ki te greh raz-
žali in pokora potolaži,

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

RIM, ITALIJA. – Piše p. Hugo Bren, o. f. m., "Ljubiteljem svetogorske Kraljice": Letošnji pustni dan je bil za nas rimske Slovence dan veselja; toda ne navadnega pustnega veselja. Ta dan se je vrnila med nas svetogorska Kraljica, ki je bila več kot dve leti v italijanskem ujetništvu: kje sami dolgo nismo vedeli, kar nas je še bolj bolelo. Sicer so nas ves ta čas tolažili in mirili, naj se ne bojimo zanjo, da je na varnem in v časti, pa smo bili vendar v skrbeh in komaj smo čakali, da se vrne med nas.

In ta dan smo jo po uvidevnosti Vatikanu, ki je vpošteval naša otroška čustva, zopet pozdravili v svoji sredi. Kako nam je iz srca vrel "Tebe Boga hvalimo"..., ki smo ga po sv. maši v kapeli naših šolskih sester pred njo zapeli!

Toda, kadar smo dvignili oči k njej nad oltarjem, so nam srca zakrvavela. Že od daleč smo lahko opazili, da je bolna. Takoj smo poklicali specialista, da ugotovi, kaj je z njo. Na našo veliko žalost je povedal, da je celo težko bolna. Sicer smo se pa o tem sami prepričali, ko smo si jo pobližje ogledali. Je kot bi bila gobova, polna bul, ki dozorevajo in pokajo, da barva v luskinah odpada. Celo na njenih ustnicah, ki so nekdanj posvetile našo govorico, zeva ena taka rana.

Specialist je vedel povedati tudi vzrok temu. Dlje je morala biti nekje na vlažnem, kjer se je les, na katerem je slikana, navzel vlage in razširil. Ko se je pozneje na suhem zopet osušil in zožil,

barva tega ni prenesla in sledilo je, kar zdaj z žalostjo gledamo.

Kajpada smo takoj stopili v dogovor še z različnimi drugimi specialisti v tej stroki, kakršnih v Rimu ne manjka, da nam povedo, kako zaustaviti nadaljni razkroj in dosedanje rane zaceliti. Končno smo si osvojili predlog najboljših tozadevnih veččakov vatikanskih muzejev, ki imajo v tem bogato skušnjo. Le ti so nam odločno odsvetovali vsako zasilno krpanje, ki bi držalo kvečjemu par let, in smo se pogodili z njimi za temeljito restavriranje, garantirano za stoletja. Kajpada bodo tudi stroški tega restavriranja bistveno večji kot zasilnega popravila. Proračun se glasi na 200.000 lir, kar bi bilo okroglih 300 ameriških dolarjev.

Res, lepa vsota, precejšnja žrtev. A smo se nekam z lahkim srcem odločili zanjo v prepričanju, da, ko gre za življenje drage Mamice, njenim ljubečim otrokom ni nobena žrtev prevelika. In naš narod ljubi svetogorsko Kraljico, posebno še Primorci. Saj mu je v teku 400 let zacelila že toliko dušnih in telesnih ran.

Zato si ne moremo misliti, da bi ji zdaj težko bolni ne hotel pomagati, da se temeljito pozdravi in svoječasno s svoje sv. Gore zopet prevzame materinsko varstvo nad njim.

Ko se čez nekaj mesecev pomlajena zopet vrne v našo sredo, se bomo rimski Slovenci zopet zbrali pred njo v kapeli naših šolskih sester, položili na oltar

imena vseh darovateljev in opravili zanje devetdnevno z zahvalno službo božjo za sklep, Bog in Marija z Vami!

CHICAGO, ILL. – Piše **Joseph Oblak**, Sr.: Dragi in častiti gospod! Naznanjam Vam in vsem bralcem Ave Marije, da je umrl moj brat, Frank Oblak, v Soudan, Minnesota, v 60. letu starosti. Ker je bil naročnik lista Ave Marije, ga denite v nekrolog ali spomin umrlih naročnikov, prosim.

Zapustil je ženo in 9 otrok, že vsi veliki, in sicer 3 sinove in 6 hčera; ena od teh je redovnica kot sestra Armela, o.s.b. Uči tretji razred pri katedrali Srca Jezusovega v Duluth, Minn. Tudi vsi ostali so na dobrem stališču, kar se tiče izobrazbe.

Bog mu daj večni mir in pokoj! Družini pa sožalje in tolažba v Bogu.

HOLTON, MICH. – Piše **Mary Deblock**: Dragi očetje frančiškani! Moje hčere hčerka se je zadavila s potetuzom ali krompirjem. Daleč od mesta, smo skušali sami jo rešiti, pa ni bilo mogoče. Otrok

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

LOUIS SRPAN, Cleveland, O.
ANNA BAJT, Cleveland, O.
FANNY ŠTERLE, Cleveland, O.
Mr. Mrs. TOMC, Cleveland, O.
Trije NEIMENOVANI, Cleveland, O.
FRANK PIRS, Cleveland, O.
Mr. Mrs. ZDEŠAR, Cleveland, O.
Mrs. L. KOSUH, West Park, O.
LOUIS GORIŠEK, Cleveland, O.
METHOD SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
JACOB MULEC, Cleveland, O.
Mr. Mrs. ANŽIČEK, Girard, O.

je začel krvave pene ven bljuvati in zik je imela ven ves črn in ves obraz postal črn in glava in telesce je bilo ovenelo. Zgledala je mrtva, ni bilo znaka življenja.

Vsi prestrašeni smo vpili kot v blazneci. Spomnim se Marije na Brezjah in vzpijem: Marija, reši mi tega otroka! In se vsedemo na avto ali vse je bilo v redu, da moj sin ni mogel hitro voziti. Jez otroka držim kot mrtvega, vsega črnega. Bolj ko gremo od doma, bolj sem vpila Marija, usliši me! Reši mi jo in izprosi ji življenje. Marija, že tolikokrat si me uslišala, usliši me še sedaj. Na Brezje Ti jo bom prinesla na oltar pokazati. Usliši me!

Nisem jokala, ampak prosila tako zapupno, da mi mora pomagati. Ko smo prišli z avtom eno majlo, pa me je otrok pogledal. Mi pa vseeno v mesto. Doktor je je pregledal in je rekel, da je bil otrok zadavljen in da je on ni rešil gotove smrti. Kaj je, ni vedel, samo da je okei sedaj. In tako je bila slaba, da smo jo celo noč na rokah nosili. Stara je bila 17 mesecev. Šele proti domu sem se zjokala od veselja, ker še živi otrok, ki mi ga je resnično rešila Marija na Brezjah.

O Marija Brezijanska, ne zapusti nas tudi ob smrtni uri, ki v Te zaupamo.

BOLOBO, BEL. KONGO, AFRIKA. – Piše brat **Karel Kerševan**, c.m., misijonar (Vnebovzetje, 1947) (se nadaljuje). V Coq-u je bilo treba čakati na ladjo do srede zjutraj. Ponedeljek smo deloma porabili za obisk nekaterih trgovin ter nakup marsičesa, ker v Bolobu ni posebnih izbire, za zidanje je pa treba orodja in materiala. Seveda nismo tega jemali s seboj, ampak ga pošljejo za nami.

Drugi dan oziroma noč smo doživeli silen vihar, ki je podrl na vrtu samostana, kjer smo bili nastanjeni, kakih 15 bananovih dreves. Bobnalo in treskalo je več ur zaporedoma brez dežja, nazadnje se je pa vlilo tako, da strehe niso zdržale.

V sredo nekaj pred osmo smo se začeli

remikati iz Coq-a. Vožnja po reki navdol je nekoliko hitrejša (do 24 km na uro). V tem času, ko je voda pod normalno višino, je med vožnjo videti kakega krokodila, sicer nič posebnega. Ob dveh smo kratko pristali v Gombe, kjer se je vrkcal za Lukolelo, na povratku iz Biko-ra, g. Berthe.

Ob mraku smo dospeli v Lukolelo. Tu sva izstopila tudi jaz in br. Marcel poleg prej omenjenega gospoda – Marcel zato, da izbere primerne stavbenega lesa, ki ga je tu v izobilju, za streho nove hiše v Bolobo, jaz zato, da se malo ogledam.

Misijon je dobra dva km od mesta, kjer ladja pristane. Ladja namreč pristane vedno tam, kjer je voda dovolj globoka. Na misijonu smo presenetili g. Boone, ki nas ni pričakoval toliko naenkrat. Naslednji dan sem ugotovil, da je tukajšnja cerkev lepša od vseh ostalih v prefekturi. Manjkajo pa vse druge misijonske stavbe, hiša je le zasilna. Torej je mnogo dela za misijonske brate.

Tukaj delujejo tudi usmiljenke (šola za deklice, dispanzer). Dobrih sto metrov od misijona je že pragozd, kamor sva z g. Boone napravila kratek sprehod in se nama je pozneje pridružil še Marcel s svojo puško. Steza gre mimo sester. V dispanzerju je bila ta dan vrsta za bolnike spalne bolezni (povzročajo muhe 'tse-tse'). Sestra je imela mnogo klientov. V gozdu smo videli kako opico, plena pa ni bilo.

Pod hišo ob bregu reke je zaposlenih nekaj delavcev s čiščenjem brega. V travi in drugem, ki raste iz vode, se namreč skrivajo krokodili. Med šolskim letom se tukaj kopljejo gojenci misijona in lani je zmanjkalo dveh dečkov.

Z br. Marcelom sva morala čimprej naprej, toda kako? Odločitev je padla na pirogo. Dobili so pet veslačev in v petek 1. avgusta zvečer v mraku smo šli na dolgo pot, 17 ur, do Yumbi (115 km). V naslednjem zgodnjem popoldnevu smo srečno dospeli. Yumbi ima svojega misijonarja, manjka pa vse drugo. V tej deželi se vasi včasih predstavijo na drug

kraj, kar je odvisno od vodnih razmer. Zdi se, da bo tukaj en tak primer, zato na misijonu ni še nič stalnega. V nedeljo popoldne sva z Marcelom sedla na motocikelj in bila zvečer doma. (Konec)

HIBBING, MINN. – Piše Ivana Skorenšek: Častiti očetje frančiškani! Enkrat se hočem tudi jaz pridružiti Kramljanju tega lista, ker ga tudi z veseljem berem in je tudi dostikrat kaj podučljivega v njem. Tudi jaz sem naročnica tega lista že dolgo let.

Sedaj se pa bliža prvi maj, zatoraj ho-

za naše pokojne naročnike

- ANTON HLABŠE, Cleveland, O.
- PETER JURŠINIČ, Joliet, Ill.
- JENNIE SINTIČ, Cleveland, O.
- FRANK NOVOSELC, Cleveland, O.
- FRANK ZNIDARSIČ, Cleveland, O.
- AMALIJA KOBAL, Cleveland, O.
- MARY MERŠE, Cleveland, O.
- JOHN MERŠE, Cleveland, O.
- JOSEPH HEGLER, Cleveland, O.
- JOSEPH ROSENBERGER, Ambridge, Pa.
- JENNIE KRISTOFF, Cleveland, O.
- ANGELA MAVKO, Madison, O.
- JOHN LAJNER, Chicago, Ill.
- JURIJ AHLIN, New Middletwon, O.
- KATHERINE MALEVSEK, West Allis, Wis.
- MARY ADER, Cleveland, O.
- JOHN TOMSICH, Red Lodge, Mont.
- LOUIS GASVODA, Calumet, Mich.
- JENNIE GREGORKA, Detroit, Mich.
- JOHN ZALETEL, Lorain, O.
- MARTIN KOSTELC, Rockdale, Ill.

Bog jim daj večni mir!

Čem napisati par vrstic za spomin moji ljubeči sestri Jozefini Vesel. Rojena je bila v Loškem potoku, vas Hrib. Jaz jo hudo pogrešam. Ni ga dneva, da ne bi jaz mislila nanjo. Tudi ona je bila naročnica tega lista. Bila je verna katoliška žena in je bila častilka Matere božje. Z veseljem je hodila k sv. maši, akoravno je bila rahlega zdravja in težko je hodila, ker je bila precej oddaljena od cerkve. Je vedno užigala lučke pri Srcu Jezusovem.

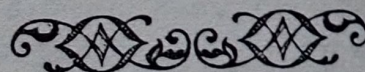
Zatoraj je bila tudi njena smrt lepa. Ko smo molili pri njeni bolniški postelji, je bilo na prvega maja in se je zanjo sv. maša brala, na njo pa je sonce prisijalo in čudna svetloba in je zdihnila svojo dušo. Tisti dan je bilo le zjutraj malo sonca in tudi tisti prostor je bil bolj v temno obrnjen. Umrla je v bolnišnici na Hibbingu.

Pokojna je tudi veliko molila za duše v vicah. Dostikrat je dala za sv. maše za duše v vicah. Rekla je: Duše v vicah

pa za nas molijo. Bog ji bodi plačnik za njena dobra dela.

ST. BONAVENTURE, N.Y. — Piše Egidij Gobec: Spoštovani! Sem nekoliko v zadregi, a vendar s korajžnim veseljem se poslužujem Vaše velikodušne ponudbe. Sem 'novi Amerikanec' in študiram sociologijo na zavodu sv. Bonaventure. Hvaležen Vam bom, ako mi boste pošiljali Vaš list, ki se mi je že v Italiji priljubil. Trenotno nimam še nobenega dohodka, vendar bom naročnino takoj, 'ko se postavim na noge' pošteno poravnal.

Ko sem v 'uka žeji' zapustil svoje drage prijatelje in slovensko skupnost, mi bo v največjo tolažbo in veselje sredi tujega sveta — Marija Pomagaj.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

ZA ROMARSKI DOM—Po \$50: M. Usenicnik; po \$15: F. Pirsi; po \$10: N. N., M. Shircel; po \$5: Mr. Mrs. Anzicek, J. Mulec, L. Gorisek, H. Zgajnar, Mr. Mrs. L. Kosuh, Mr. Mrs. Zdesar, Mr. Mrs. Tomc, J. Rodina, F. Sterle, A. Bajt, L. Srpan, N. N.; po \$4: U. Lovsin; po \$3: A. Marinsek; po \$2.50: Mrs. Kocin, A. Pinculich; po \$2: Mr. Javornik; po \$1: M. Štasić, L. Zorc; po .50¢: F. Roitz.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$20: L. Arko, M. Hlabse, M. Otonicar, M. Stariha; po \$10: F. Leban, A. Mozlina; po \$5: F. Rogina; po \$2: J. Kresovic; po \$1: M. Kerzic.

ZA BARAGOVO ZVEZO—Po \$7: Rev. F. Sheringer; po \$2: A. Marinsek, M. Serratti; po \$1: J. Zaman, J. Ozanich, F. Berand, M. Terkulj, A. Knez.

ZA LUČKE—Po \$5: E. Petric, F. Rogina, J. Bradac, N. N., Mr. Javornik, J. Rozic, M. Oblak; po \$3: F. Holst, M. Mulc, J. Mazovec; po \$2.50: A. Gale, C. Tomc, A. Savnik; po \$2: A. Hocevar, F. Kastigar, J. Horvat, C. Tezak, J. Dolcic, J. Mramor, F. Cerar, F. Kastigar, M. Bpehar, M. Primožich, M. Gorup, M. Skulj, V. Pogacnik, K. Lopic, J. Cimperman; po \$1.50: E. Oven, T. Plos, F. Pajk, A. Urbanec, R. Zelesnikar, M. Hlad, J. Hribar, J. Hegler, J.

Hribar, C. Rojc, J. Perusek, J. Macek, J. Bradac; po \$1: M. Kranjc, A. Rupnik, J. Erlach, L. Trontel, M. Matkovic, R. Roitz, M. Lovsin, J. Zaman, B. Hunter, M. Kozjan, S. Jakopin, A. Gale, M. Tomsic, K. Judnic, A. Franciskovic, M. Golobic, L. Trontel, F. Horvath, J. Erlach, J. Sadar, M. Conte, G. Gradishar, J. Strom Sr., M. Hlabse, Mrs. Gorup, M. Kerzic, A. Kovacic, F. Tekavec, N. N., M. Mencinger, F. Kovacic, M. Fink, M. Straus, M. Marino, F. Grebenc, M. Jurincic, T. Zortz, J. Cvar, M. Bavhan, A. Glatz, J. Dittlof, J. Butcher, M. Malerich, J. Buchar, M. Dollinsek, J. Poles, M. Stanovnik, J. Korencic, M. Mestek, J. Fink, F. Pajk, F. M. Zupancic, A. Zupancic, C. Perme, F. Cimperman, Mrs. Gregorc, J. Lube, A. Korosec, A. Schmuck, J. Klopčic, R. Bizjak, K. Segar, A. Pelcic; po .50¢: A. Horvat, J. Merhar, M. Palcic, F. Shega, T. Luzar, M. Deblock, F. Petric, C. Kukic, A. Zupancic, J. Logar, A. Tomazin, F. Petric, M. Dezelan, A. Svigel, J. Peterlin, M. Rus, M. Gartroze, M. Hosta, F. Leban, A. Hren, M. Gornik, E. Loncaric, M. Paushe, J. Mihelic, Mrs. Strubel, F. Perme, M. Marensic, Mrs. Zadnik, M. Kuhar, J. Skerbec, A. Krall, M. Gorisek, F. Kovacic, A. Melavec, A. Zdesar, F. Kog, A. Klopčic, J. Ponkvar, M. Kovacic, M. Modic, F. Brezovar, F. Petek, Mrs. Arko, A. Habjan, F. Skubic, M. Veselich, V. Breznikar, J. Traven, J. Debeljak, F. Ajster, Mrs. Demsar, A. Novak, F. Zadnik, J. Pavlenic, U. Ambrose, U. Sustarsic.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

DAR LISTU--Po \$10: A. Grdina; po \$4: Mr. Mrs. Tutin; po \$2.50: M. Tomsic, R. Kral, F. Star, J. Ponikvar; po \$2: A. Jaksetic, F. Muhic, J. Anzicek, Mrs. Debeljak, M. Mulc; po \$1.50: J. Zore, A. Knez, C. Mrezar, M. Sladich, D. Orazem, M. Otonicar, A. Piks, T. Zortz; po \$1: A. Gliha, Mrs. Gollcnik, R. Koporc, L. Groselj, I. Oberstar, Mrs. Drobnic; po .50¢: A. Pipan, J. Ozanich, M. Fear, L. Trontel, A. Rant, A. Blodnik, ar, Mrs. Osterman, A. Vene, K. Butala, J. Straus, A. Tekavc, F. Snyder, J. Ozanich, R. Klemencic, J. Barborich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO--Po \$50: M. Sedlak; po \$30: P. Cemazar; po \$10: N. N.; po \$5: A. Korosec, F. Derovsek, A. Sampson, A. Gerzina, Mrs. Ciuha, M. Hocevar; po \$3: M. Drcar; po \$2.50: T. Narobe, A. Bucar; po \$2: E. Petric, A. Gale, J. Ambrozic Jr., Mrs. Zupancic, J. Hribar, M. Levar, A. Knez, J. Zorc; po \$1: J. Erlach, M. Fear, F. Petric, M. Stasic, M. Kerzic, B. Omahne, R. Jerina, G. Gradishar, E. Rozner, M. Lovsin; po .50¢: A. Jerman, J. Balkovec, F. Skulj, A. Nemgar, M. Kobe, M. Betcki, A. Kompare.

ZA SVETE MAŠE--Po \$50: J. Dushak, M. Hlabse Jr.; po \$45: M. Novoselc; po \$40: J. Hegler; po \$35: M. Ahlin; po \$30: J. Petrovic, M. Sivec; po \$25: M. Usnik; po \$23: F. Bruder; po \$22: M. Zaletel; po \$20: M. Simonisek; po \$15: M. Mulc, A. Smith, V. Jelenc; po \$14: L. Gnidica, J. Ponikvar; po \$10: M. Petric, J. Jevnik, C. Verscaj, J. Strupek, A. Zorman, J. Mulc, Mrs. Narobe, K. Grahek, F. Knez, J. Rodina, M. Turk, A. Pipan; po \$6: A. Rupnik, A. Zupancic, J. Kolence, J. Mihelcic, L. Zakrajsek, A. Piks, Mrs. Gorup, M. Turk, M. Hochevar; po \$5: S. Jalovec, M. Draz, M. Ivanetic, A. Gasper, Mrs. Knez, A. Brodnikar, J. Serich, M. Paulin, Cernelic Fam., S. Kerch, M. Marincic, M. Skulj, J. Mismas, M. Strnad, J. Bradach, L. Troha, M. Nose, M. Kobal, A. Savnik, A. Schmuch, J. Kocin, F. Turk, F. Star, F. Taubar, M. Gornik, N. N., F. Pirs, U. Lovsin, J. J., P. Laurich, Mrs. Menart, J. Sturm Sr., J. Sturm Jr., J. Winter, M. Shircel, B. Winter, Mrs. Grachan; po \$4.50: F. Hribar; po \$4: J. Sedar, L. Cemazar, L. Trontel, M. Stiglitz, F. Zakrajsek, A. Krall, M. Zobec, F. Tekavc, V. Slana, M. Strumble, M. Anzicek; po \$3: J. Cimperman, J. Hocevar, K. Novak, F. Kavsek, V. Pogacnik, J. Konc, M. Vidmar, Mrs. Gregorc, M. Majzel, M. Jalovec, M. Verbich, M. Vidmar, M. Globokar, A. Zdesar, J. Fink, Gustinic Fam., T. Pifolt, M. Jakus, M. Spehar, M. Juratovec, Mrs. Centa, L. Kozelj, J. Hribar, F. Leban, C. Smrekar, J. Shabec, M. Hegler, J. Shenk, W. Stepka, F. Horvat, L. Trontel, A. Rosich, M. Alduk, M. Palcic, J. Horvat; po \$2.50: A. Majerle; po \$2: M. Rebek, F. Kriebelj, M. Grajner, M. Sutulovich, A. Retel, Mrs. W. Kremzar, B. Sedmak, M. Rebek, A. Plenel, T. Bole, J. Kocin, M. Sebenik, M. Chachak, Mr. Mrs. Jalovec, Mrs. A. Medvescek, F. Ucar, A. Prapotnik, J. Orazem, J. Horvat, F. Zilnik, Mrs. J. Anzlovar, Mrs. M. Strumble, F. Sever, A. Kucan, A. Segs, Miss Stare, F. & M. Ewgel, A. Gruber, M. Davidson, M. Jones, F. Jalovec, F. Pozar, J. Glihar, F. Gabriel, K. Segar, M. Drcar, M. Lovsin, F. Oblak, Mrs. Demser, M. Ivanetic, J. Barborich, N. N., I. Oberstar, T. Zupancic, T. Horvat, M. Pirc, M. Modic, F. Cimperman, M. Milavec, A. Kloplic, R. Ule, F.

Sokach, M. Linc, C. Winter, J. Poles, A. Dolenc, M. Lokar, R. Ujcic, M. Marensic, J. Kamnikar, Mrs. Sustarsic, M. Popovich, A. Rupnik, M. Zevnik, Cemazar, M. Paushe, E. Loncaric, J. Hocevar, M. Marino, M. Krajc, F. Poje, A. Ljubi, F. Klancar, M. Plsek, F. Skulj, F. Kaucic, F. Snyder, M. Fortuna, M. Pimaš, M. Kerzic, M. Kremesec, J. Sintich, A. Zupancic, C. Anzicek, Mr. Selak, J. Kucic, T. Plos, M. Deblock, C. Tezak, H. Egan; po \$1.50: J. Drasler, U. Kerzic, C. Zlogar, J. Petrina, J. Skrabe, G. Bubash, Mrs. Derovsek, M. Tomsic, Mr. Jesernik, F. Lukezic, J. Stampfel, J. Sedmak, J. Skerl, M. Koprivec, V. Mismas, J. Strnad, M. Fortuna, M. Jesen, A. Klancar, R. Koporc, M. Knap, Mr. Mocilnikar, F. Klancar, J. Hocevar, M. Hocevar, F. Kovacic, F. Okoren, M. Drcar, Mihelcic, F. Lekan, C. Gerbec, Mrs. Cimperman, M. Zugich, V. Moltich, R. Bavec, M. Vihtelic, U. Lovsin, M. Marinko, V. Zarnik, H. Golob, J. Poltz, M. Habic, J. Vrh, F. Kinkoph, C. Turk, M. Linc, J. Mozic, J. Peterlin, F. Pajk, J. Kolence, M. Milavec, F. M. Zupancic, F. Pirman, A. Zupancic, J. Lavric, M. Zerovnik, M. Pirc, R. Kenk, T. Horvat, T. Zupancic, J. Rozic, A. Korosec, A. Sugel, M. Perko, M. Kalcic, J. Cimperman; po \$1: J. Vrencur, Mrs. J. Jamnik, F. Oblak, M. Kovach, J. Pene, M. Kresovich, T. Luzar, Mrs. Vogric, M. Butchar, C. Krize, M. Zerovnik, J. Stepic, R. Vovk, J. Gosak, J. Stampfel, H. Zore, H. Petac, A. Ban, J. Bartol, M. Lauriski, M. Abe, M. Klucevsek, A. Bole, J. Lesjak, J. Meserko, Mrs. J. Korosec, A. Smith, J. Hocevar, Mrs. J. Loviscik, J. Domogalik, M. Telban, G. Malaker, A. Bratkovic, M. Veselic, N. Harman, F. Cerar, A. Kotchevar, B. Schweiger, M. Bukovnik, J. Strojjan, M. Jones, M. Kostelc, F. Roitz, Mrs. Japelj, P. Hozjan, Mrs. Drobnic, J. Erlach, M. Veselich, J. Skubic, G. Gradishar, J. Ponikvar, Mrs. Arko, H. Petkovsek, J. Baznik, F. Hribar, A. Zdesar, A. Zajc, M. Gorisek, F. Ponikvar, R. Verbich, C. Rojc, R. Bizjak, I. Sever, F. Blatnik, R. Volk, V. Moltich, M. Malerich, J. Ozanich, F. Zainer, A. Stubec, A. Hren, M. Ivancic, M. Dezelan, A. Tekavc, M. Klemenc, I. Oblak, A. Intihar, M. Hosta, J. Hocevar, L. Bozzich, J. Klepec, F. Derovsek, M. Gabrovsek, Mrs. Kogovsek, L. Heinricher, F. Petric, M. Kostelc.

Zahvale

Zahvaljujejo se nebeškemu Očetu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu in škofu Baragu za prejete milosti in uslišane prošnje:

Mrs. Martin Fear, Angela Sampson, Jennie Yarc, Johana Erlach, Katie Lopič, Joseph Skubic, Mary Dolinšek, Mrs. J. Dittloff, Mary Bavhan, Barbara Omahne.

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois